HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a treia extinsă)

25 septembrie 2024*

„Energie – Piața internă a energiei electrice – Regiune de calcul al capacităților – Regiunea CORE – Adoptare de către ACER a metodologiei de partajare a costurilor pentru redispecerizare și comercializare în contrapartidă – Obligația de motivare – Stabilirea nivelului de toleranță pentru fluxurile în buclă legitime – Articolul 16 alineatul (13) din Regulamentul (UE) 2019/943”

În cauza T-482/21,

TenneT TSO GmbH, cu sediul în Bayreuth (Germania),

TenneT TSO BV, cu sediul în Arnhem (Țările de Jos),

reprezentate de D. Uwer, J. Meinzenbach, P. Rieger, R. Klein și S. Westphal, avocați,

reclamante,

susținute de

Republica Federală Germania, reprezentată de J. Möller și N. Scheffel, în calitate de agenți,

intervenientă,

împotriva

Agenției Uniunii Europene pentru Cooperarea Autorităților de Reglementare din Domeniul Energiei (ACER), reprezentată de P. Martinet, E. Tremmel și Z. Vujasinovic, în calitate de agenți, asistați de P. Goffinet, L. Bersou și M. Shehu, avocați,

pârâtă,

TRIBUNALUL (Camera a treia extinsă),

compus din domnul F. Schalin, președinte, doamna P. Škvařilová-Pelzl, domnul I. Nõmm, doamna G. Steinfatt și domnul D. Kukovec (raportor), judecători,

grefier: doamna I. Kurme, administratoare,

având în vedere faza scrisă a procedurii,

* Limba de procedură: engleza.

în urma ședinței din 12 și 13 iunie 2023,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin acțiunea întemeiată pe articolul 263 TFUE, reclamantele, TenneT TSO GmbH și TenneT TSO BV, solicită anularea Deciziei camerei de recurs a Agenției Uniunii Europene pentru Cooperarea Autorităților de Reglementare din Domeniul Energiei (ACER) din 28 mai 2021 de confirmare a Deciziei nr. 30/2020 a ACER din 30 noiembrie 2020 privind propunerea operatorilor de transport și de sistem al energiei electrice (denumiți în continuare „OTS-uri”) din regiunea de calcul al capacităților denumită „CORE” care cuprinde Belgia, Republica Cehă, Germania, Franța, Croația, Luxemburg, Ungaria, Țările de Jos, Austria, Polonia, România, Slovenia și Slovacia (denumită în continuare „regiunea CORE”), referitoare la metodologia de partajare a costurilor pentru redispecerizare și comercializare în contrapartidă, și de respingere a căii lor de atac în cauza A-001-2021 (consolidată) (denumită în continuare „decizia atacată”).

Istoricul cauzei

2 Reclamantele sunt două OTS-uri care exploatează o rețea de transport de energie electrică într-o parte a Germaniei și, respectiv, în Țările de Jos.

3 În conformitate cu articolul 74 alineatul (1) din Regulamentul (UE) 2015/1222 al Comisiei din 24 iulie 2015 de stabilire a unor linii directoare privind alocarea capacităților și gestionarea congestiilor (JO 2015, L 197, p. 24), toate OTS-urile din fiecare regiune de calcul al capacităților elaborează, nu mai târziu de 16 luni de la adoptarea deciziei privind regiunile de calcul al capacităților, o propunere de metodologie comună de partajare a costurilor pentru redispecerizare și comercializare în contrapartidă (denumită în continuare „metodologia de partajare a costurilor”).

4 La 17 noiembrie 2016, ACER a adoptat, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul 2015/1222, Decizia nr. 06/2016 privind determinarea regiunilor de calcul al capacităților. Articolul 1 și anexa I la această decizie enumeră teritoriile statelor membre incluse în regiunea CORE.

5 Propunerea de metodologie de partajare a costurilor OTS-urilor din regiunea CORE ar fi trebuit să fie prezentată în termen de 16 luni de la adoptarea acestei decizii, și anume cel târziu la 17 mai 2018.

6 Cu toate acestea, OTS-urile din regiunea CORE nu au prezentat o propunere de metodologie de partajare a costurilor în termenul menționat la punctul 5 de mai sus. În conformitate cu articolul 9 alineatul (4) din Regulamentul 2015/1222, aceste OTS-uri au comunicat autorităților naționale de reglementare (denumite în continuare „ANR-urile”) și ACER că aveau nevoie de mai mult timp pentru elaborarea unei asemenea propuneri. ACER a informat Comisia Europeană cu privire la aceasta, care a consultat OTS-urile, ANR-urile, precum și ACER pentru a ajuta OTS-urile respective să elaboreze această propunere și să o prezinte spre aprobare cât mai curând posibil.

7 La 27 martie 2019, în conformitate cu articolul 9 alineatul (7) litera (h) din Regulamentul 2015/1222, OTS-urile din regiunea CORE au prezentat tuturor ANR-urilor din această regiune o propunere de metodologie de partajare a costurilor, însoțită de un document explicativ. Aceste ANR-uri aveau la dispoziție un termen de șase luni pentru a lua o decizie cu privire la această propunere, în conformitate cu articolul 9 alineatul (10) din regulamentul menționat.

8 La 26 septembrie 2019, la cererea ANR-urilor respective, ACER a decis să prelungească cu șase luni, și anume până la 27 martie 2020, termenul care le era acordat pentru aprobarea propunerii menționate.

9 La 27 martie 2020, președintele Forumului regional al autorităților de reglementare din domeniul energiei din regiunea CORE, în numele tuturor ANR-urilor din regiunea respectivă, a anunțat că acestea din urmă nu erau în măsură să adopte în acea zi o decizie privind propunerea prezentată, aceasta fiind considerată în mare parte incompletă, astfel încât ANR-urile nu erau în măsură nici să o aprobe, nici să solicite o modificare a acesteia.

10 În aceeași zi, întrucât ANR-urile din regiunea CORE nu au reușit să ajungă la un acord în ceea ce privește propunerea de metodologie de partajare a costurilor prezentată de OTS-uri, ACER s-a declarat competentă să adopte o decizie referitoare la această propunere, în conformitate cu articolul 5 alineatul (3) și cu articolul 6 alineatul (10) din Regulamentul (UE) 2019/942 al Parlamentului European și al Consiliului din 5 iunie 2019 de instituire a Agenției Uniunii Europene pentru Cooperarea Autorităților de Reglementare din Domeniul Energiei (JO 2019, L 158, p. 22), precum și cu articolul 9 alineatul (11) din Regulamentul 2015/1222. Potrivit acestei din urmă dispoziții, ACER era obligată să adopte o asemenea decizie în termen de șase luni, în conformitate cu articolul 6 alineatul (12) litera (a) din Regulamentul 2019/942.

11 După o lungă perioadă de cooperare, de consultări și de discuții între ACER, toate ANR-urile din regiunea CORE și toate OTS-urile din această regiune cu privire la propunerea de metodologie de partajare a costurilor prezentată de aceste OTS-uri și la modificările aduse propunerii respective în cadrul mai multor reuniuni și runde de vot, Consiliul autorităților de reglementare al ACER, compus din reprezentanți ai ANR-urilor, a emis la 18 noiembrie 2020 un aviz favorabil cu privire la propunerea menționată, în temeiul articolului 22 alineatul (5) litera (a) din Regulamentul 2019/942.

12 La 30 noiembrie 2020, ACER a adoptat, prin Decizia nr. 30/2020, metodologia de partajare a costurilor [„Common methodology for redispatching and countertrading cost sharing for the Core CCR in accordance with Article 74 of Commission Regulation (EU) 2015/1222 of 24 July 2015”], astfel cum figurează în anexa I la această din urmă decizie (denumită în continuare „metodologia de partajare a costurilor contestată”).

13 La 29 ianuarie 2021, reclamantele au formulat o cale de atac în anulare în fața camerei de recurs a ACER împotriva Deciziei nr. 30/2020, în conformitate cu articolul 28 din Regulamentul 2019/942. Alte OTS-uri și ANR-uri din regiunea CORE au formulat de asemenea o cale de atac împotriva acestei decizii. La 18 februarie 2021, camera de recurs a conexat toate aceste căi de atac.

14 La 28 mai 2021, camera de recurs a adoptat decizia atacată prin care a confirmat Decizia nr. 30/2020 și a respins în totalitate căile de atac în anulare formulate împotriva acesteia.

Concluziile părților

15 Reclamantele solicită Tribunalului:

– anularea deciziei atacate;

– obligarea ACER la plata cheltuielilor de judecată.

16 ACER solicită Tribunalului:

– respingerea acțiunii;

– obligarea reclamantelor la plata cheltuielilor de judecată.

17 Republica Federală Germania, intervenientă în susținerea concluziilor reclamantelor, solicită Tribunalului anularea deciziei atacate.

În drept

18 În susținerea acțiunii formulate, reclamantele invocă trei motive.

19 Primul motiv se întemeiază pe o eroare de drept la stabilirea domeniului de aplicare al metodologiei de partajare a costurilor, contestată, al doilea este întemeiat pe caracterul nelegal al metodei de descompunere a fluxurilor, iar al treilea motiv se întemeiază pe o stabilire eronată a nivelului de toleranță pentru fluxurile în buclă legitime (denumit în continuare „nivelul de toleranță”).

20 ACER solicită respingerea tuturor motivelor invocate de reclamante ca fiind nefondate.

21 Tribunalul consideră oportun să examineze în prealabil excepția de inadmisibilitate ridicată de ACER în ceea ce privește memoriul în intervenție al Republicii Federale Germania și anexa la acesta.

Cu privire la admisibilitatea memoriului în intervenție al Republicii Federale Germania și a anexei la acesta

22 ACER susține că memoriul în intervenție al Republicii Federale Germania și anexa la acesta ar trebui declarate inadmisibile.

23 Memoriul în intervenție al Republicii Federale Germania s-ar limita la câteva afirmații de natură generală. Simpla trimitere globală la anexa la memoriul în intervenție respectiv, care conține argumentația care susține intervenția Republicii Federale Germania într-o altă cauză, nu ar fi licită și nu poate compensa lipsa oricărei argumentații juridice în memoriul în intervenție din prezenta cauză.

24 În ședință, Republica Federală Germania a fost invitată să se pronunțe cu privire la problema admisibilității memoriului său în intervenție.

25 În temeiul articolului 21 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene și al articolului 76 litera (d) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, cererea introductivă trebuie să cuprindă obiectul litigiului și expunerea sumară a motivelor invocate. Potrivit unei jurisprudențe constante, pentru ca o acțiune să fie admisibilă, este necesar ca elementele esențiale de fapt și de drept pe care aceasta se întemeiază să rezulte, cel puțin în mod sumar, dar coerent și comprehensibil, din chiar textul cererii introductive pentru a permite pârâtului să își pregătească apărarea și Tribunalului să se pronunțe asupra acțiunii, dacă este necesar fără alte elemente justificative. Deși textul cererii introductive poate fi susținut și completat, în privința unor aspecte specifice, prin trimiteri la anumite fragmente din documentele anexate, o trimitere globală la alte înscrisuri, chiar anexate la cererea introductivă, nu poate suplini absența elementelor esențiale ale argumentării în drept, care, în temeiul dispozițiilor menționate anterior, trebuie să figureze în cererea introductivă. În plus, nu este de competența Tribunalului să cerceteze și să identifice în anexe motivele și argumentele ce ar putea fi considerate drept temei al acțiunii, anexele având o funcție pur probatorie și de instrument [a se vedea Hotărârea din 1 iunie 2022, Algebris (UK) și Anchorage Capital Group/Comisia, T-570/17, EU:T:2022:314, punctul 299 și jurisprudența citată].

26 Jurisprudența citată la punctul 25 de mai sus se aplică prin analogie memoriului în intervenție (a se vedea Hotărârea din 14 martie 2013, Fresh Del Monte Produce/Comisia, T-587/08, EU:T:2013:129, punctul 541 și jurisprudența citată), pentru care articolul 145 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul de procedură prevede că acesta trebuie să cuprindă motivele și argumentele invocate de intervenient.

27 În speță, mai întâi, trebuie să se constate că memoriul în intervenție al Republicii Federale Germania conține anumite observații în legătură cu primul și al treilea motiv invocate de reclamante. În plus, trebuie să se constate că, în memoriul menționat, Republica Federală Germania susține toate motivele reclamantelor. În continuare, trebuie să se constate că Republica Federală Germania prezintă, în anexă la memoriul său în intervenție în prezenta cauză, memoriul în intervenție pe care l-a depus în cauza BNetzA/ACER (T-485/21), având de asemenea ca obiect anularea deciziei atacate, la care face trimitere în mod global. În sfârșit, trebuie arătat că Republica Federală Germania formulează în memoriul său în intervenție în prezenta cauză anumite considerații cu privire la un tratament pretins discriminatoriu al marilor zone de ofertare în raport cu cele mai mici, precum și la interdicția luării în considerare a fluxurilor de decongestionare în partajarea costurilor între diferitele tipuri de fluxuri de energie electrică și la prioritatea acordată fluxurilor în buclă în raport cu fluxurile interne în stabilirea cauzelor de supraîncărcare a rețelei.

28 În primul rând, trebuie înlăturat argumentul Republicii Federale Germania potrivit căruia a fost admisă cererea de intervenție a acesteia.

29 În această privință, este suficient să se constate că în speță nu este vorba despre repunerea în discuție a calității de intervenientă a Republicii Federale Germania, ci despre a se asigura cu privire la admisibilitatea memoriului său în intervenție.

30 În al doilea rând, nu este operant nici argumentul Republicii Federale Germania potrivit căruia depunerea unui memoriu în intervenție nu este o obligație pentru intervenient, ci o posibilitate.

31 Astfel, întrucât Republica Federală Germania a ales să depună un memoriu în intervenție, trebuie să se verifice dacă memoriul menționat îndeplinește cerințele de formă care i se aplică, amintite la punctele 25 și 26 de mai sus.

32 În al treilea rând, în conformitate cu jurisprudența citată la punctul 25 de mai sus, care se aplică prin analogie memoriului în intervenție, trimiterea globală la memoriul în intervenție prezentat în cauza BNetzA/ACER (T-485/21), anexat la memoriul în intervenție în prezenta cauză, nu este admisibilă și, prin urmare, nu poate fi luată în considerare pentru a compensa eventuala lipsă a unor elemente esențiale ale argumentării în drept, care, în conformitate cu jurisprudența citată la punctele 25 și 26 de mai sus, trebuie să figureze în memoriul în intervenție.

33 În al patrulea rând, în ceea ce privește considerațiile referitoare la tratamentul pretins discriminatoriu al marilor zone de ofertare în raport cu cele mai mici, trebuie arătat că, independent de faptul că reclamantele în prezenta cauză nu au invocat un astfel de motiv, aceste considerații nu permit ACER să își pregătească apărarea și nici Tribunalului să le examineze.

34 Astfel, Republica Federală Germania arată, la punctul 4 din memoriul său în intervenție, următoarele:

„Prin decizia atacată, pârâta defavorizează zonele de ofertare de dimensiuni mai mari (în special zonele franceză și germană) în favoarea zonelor de ofertare de dimensiuni mai mici, care induc mai puține fluxuri în buclă, fie și numai din motive fizice. Fără a ține seama de caracteristicile fizice și geografice, pârâta stabilește un nivel uniform de toleranță pentru fluxurile în buclă legitime. Ca întotdeauna în cazul principiului egalității, acesta este încălcat nu numai atunci când situații egale sunt tratate diferit, ci și atunci când situații diferite sunt tratate în mod egal. Egalitatea de tratament (cât mai largă cu putință) nivelează diferențele care există, în ceea ce privește fluxurile în buclă legitime și inevitabile, între diferitele elemente de rețea și diferitele zone de ofertare.”

35 Este cu siguranță adevărat că, potrivit unei jurisprudențe constante, principiul general al nediscriminării sau al egalității de tratament impune ca situații comparabile să nu fie tratate în mod diferit și ca situații diferite să nu fie tratate în același mod, cu excepția cazului în care un astfel de tratament este justificat în mod obiectiv (a se vedea Hotărârea din 16 decembrie 2008, Arcelor Atlantique și Lorraine și alții, C-127/07, EU:C:2008:728, punctul 23 și jurisprudența citată).

36 Cu toate acestea, în speță, simpla afirmație privind un tratament discriminatoriu al zonelor de ofertare de dimensiuni mari în raport cu zonele de ofertare mai mici, fără nicio mențiune a măsurii în care aceste zone de ofertare ar fi diferite sau a lipsei unei justificări a tratamentului pretins egal care le-ar fi aplicat, nu permite Tribunalului să se pronunțe cu privire la un astfel de motiv.

37 În aceste condiții, independent de aspectul dacă un intervenient poate invoca motive diferite de cele invocate de partea principală pe care o susține, trebuie să se concluzioneze că motivul întemeiat pe pretinsul tratament discriminatoriu al diferitelor zone de ofertare este inadmisibil ca urmare a lipsei unei expuneri suficiente care să permită Tribunalului să se pronunțe asupra acestuia.

38 În al cincilea rând, în ceea ce privește considerațiile referitoare, pe de o parte, la interdicția de a compensa fluxurile de congestionare cu fluxurile de decongestionare și, pe de altă parte, la penalizarea eronată a fluxurilor în buclă în raport cu fluxurile interne, trebuie arătat că, independent de faptul că reclamantele din prezenta cauză nu au invocat un astfel de motiv, aceste considerații nu permit ACER să își pregătească apărarea și nici Tribunalului să le examineze.

39 Astfel, Republica Federală Germania arată, la punctul 5 din memoriul în intervenție, următoarele:

„În plus, această metodologie interzice luarea în considerare a fluxurilor de decongestionare în partajarea costurilor între diferitele tipuri de fluxuri de energie electrică și această metodologie acordă prioritate fluxurilor în buclă față de fluxurile interne la determinarea cauzelor de supraîncărcare a rețelei. Aceste două aspecte sunt contrare obiectivului de reglementare al Regulamentului 2019/943 de a limita pe cât posibil congestionarea zonelor de ofertare și de a spori schimburile transfrontaliere.”

40 Or, simpla afirmație potrivit căreia interdicția luării în considerare a fluxurilor de decongestionare în partajarea costurilor și penalizarea fluxurilor în buclă în raport cu fluxurile interne ar fi „contrare obiectivului de reglementare al Regulamentului 2019/943 de a limita pe cât posibil congestionarea zonelor de ofertare și de a spori schimburile transfrontaliere”, fără a prezenta niciun fel de argumentație juridică, nu permite Tribunalului să se pronunțe asupra unui astfel de motiv.

41 În aceste condiții, independent de aspectul dacă un intervenient poate invoca motive diferite de cele invocate de partea principală pe care o susține, trebuie să se concluzioneze că motivele întemeiate pe interdicția luării în considerare a fluxurilor de decongestionare în partajarea costurilor între diferitele tipuri de fluxuri de energie electrică și pe prioritatea acordată fluxurilor în buclă în raport cu fluxurile interne în determinarea cauzelor de supraîncărcare a rețelei sunt inadmisibile ca urmare a lipsei unei expuneri care să permită Tribunalului să se pronunțe asupra acestor motive.

42 În al șaselea rând, în schimb, în ceea ce privește observațiile Republicii Federale Germania în legătură cu primul și cu al treilea motiv invocate de reclamante, acestea sunt, desigur, foarte succinte, însă, interpretate în lumina argumentelor invocate de reclamante, pot face obiectul unei aprecieri juridice de către Tribunal.

43 Având în vedere considerațiile care precedă, trebuie să se concluzioneze că memoriul în intervenție al Republicii Federale Germania este admisibil doar în parte, în măsura în care, pentru motivele prezentate la punctele 36 și 40 de mai sus, acesta nu permite Tribunalului să se pronunțe asupra argumentului întemeiat, *primo*, pe tratamentul discriminatoriu al diferitelor zone de ofertare, *secundo*, pe o pretinsă interdicție a compensării între fluxurile de congestionare și fluxurile de decongestionare și, *tertio*, pe penalizarea pretins eronată a fluxurilor în buclă în raport cu fluxurile interne.

Cu privire la primul motiv, referitor la domeniul de aplicare al metodologiei de partajare a costurilor contestate

44 Prin intermediul primului motiv, reclamantele, susținute în acest sens de Republica Federală Germania, arată că, prin confirmarea domeniului de aplicare al metodologiei de partajare a costurilor contestate, camera de recurs a ACER a săvârșit o eroare de drept.

45 În primul rând, includerea în domeniul de aplicare al metodologiei de partajare a costurilor contestate a tuturor elementelor rețelei de transport cu o tensiune mai mare sau egală cu 220 kilovolți (kV) ar fi incompatibilă cu articolul 16 alineatul (13) din Regulamentul (UE) 2019/943 al Parlamentului European și al Consiliului din 5 iunie 2019 privind piața internă de energie electrică (JO 2019, L 158, p. 54) și cu articolul 74 alineatul (2) din Regulamentul 2015/1222, astfel cum ar rezulta din modul de redactare, din economia și din obiectivul acestor dispoziții.

46 Potrivit reclamantelor, articolul 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943 privește alocarea costurilor măsurilor de remediere referitoare la congestia „dintre două zone de ofertare”. În conformitate cu definițiile „congestiei” și „elementelor critice de rețea” prevăzute la articolul 2 punctele 4 și 69 din Regulamentul 2019/943, articolul 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943 ar privi doar alocarea costurilor măsurilor de remediere referitoare la elementele critice de rețea, cu excluderea celorlalte elemente de rețea, care nu ar fi considerate că pot afecta capacitatea de schimb de energie electrică.

47 În ceea ce privește noțiunea de „acțiunile cu relevanță transfrontalieră” care figurează la articolul 74 alineatul (2) din Regulamentul 2015/1222, aceasta ar viza de asemenea doar acțiunile de remediere referitoare la elemente critice de rețea, cu excluderea acțiunilor de remediere interne. Acest lucru ar fi confirmat de considerentul (10) al regulamentului menționat și de economia generală a articolului 74 din Regulamentul 2015/1222, care s-ar raporta la procesul de alocare a capacităților.

48 În al doilea rând, niciun temei juridic nu ar permite să se procedeze la o asemenea extindere a domeniului de aplicare al metodologiei de partajare a costurilor contestate. În special, acest domeniu de aplicare larg nu poate fi justificat de considerații referitoare la principiul „poluatorul plătește” sau la presupusele stimulente care ar rezulta dintr-o asemenea determinare a domeniului de aplicare.

49 În al treilea rând, extinderea domeniului de aplicare la toate elementele rețelei de transport nu poate fi justificată nici de considerații de siguranță operațională.

50 Republica Federală Germania susține în mod global argumentele prezentate de reclamante, invocând în același timp argumentele întemeiate pe modul de redactare, precum și pe geneza legislativă a articolului 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943.

51 ACER contestă argumentele reclamantelor, susținute de Republica Federală Germania.

Observații introductive

52 Cu titlu introductiv, în primul rând, trebuie amintit că, în decizia atacată, camera de recurs a respins argumentele întemeiate pe nelegalitatea domeniului de aplicare al metodologiei de partajare a costurilor contestate, în esență, la punctele 89-379 („First Consolidated Plea – Excessive scope of the RDCTCS and unlawful determination of XNEs”), la punctele 1078-1105 („Eighth Consolidated Plea – Polluter Pays Principle”), precum și la punctele 1126-1191 (paginile 203-212) („Fourteenth Consolidated Plea – ACER exceeded its competence and infringed the principle of conferral”) din decizia menționată.

53 Astfel cum reiese în esență din cuprinsul punctelor 196-210 din decizia atacată, aceasta se întemeiază, în parte, pe o interpretare a articolului 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943 în sensul că dispoziția menționată reflectă principiul „poluatorul plătește”. De asemenea, această dispoziție impune stabilirea originii fluxurilor fizice care contribuie la congestia dintre zone fără a limita, în schimb, partajarea costurilor la acțiunile de remediere realizate în privința congestiilor pe interconexiuni.

54 Totodată, după cum reiese în esență din cuprinsul punctelor 173-180 din decizia atacată, camera de recurs a considerat că metodologia de partajare a costurilor contestată era conformă cu articolul 74 alineatul (2) din Regulamentul 2015/1222, în măsura în care operațiunile privind elementele de rețea incluse în domeniul de aplicare al metodologiei de partajare a costurilor contestate aveau relevanță transfrontalieră.

55 În al doilea rând, examinarea primului motiv implică stabilirea, în ceea ce privește metodologia de partajare a costurilor contestată, astfel cum a fost confirmată prin decizia atacată, a temeiului său juridic, a obiectului și a domeniului său de aplicare.

56 Într-o primă etapă, în ceea ce privește temeiul juridic și obiectul metodologiei de partajare a costurilor contestate, trebuie arătat că aceasta a fost adoptată în conformitate cu articolul 74 din Regulamentul 2015/1222 și că se prevede, la alineatul (2) al dispoziției menționate, adoptarea unor soluții de partajare a costurilor pentru acțiunile de remediere cu relevanță transfrontalieră. Metodologia respectivă are astfel ca obiect partajarea între OTS-uri a costurilor generate de activarea acțiunilor de remediere costisitoare, și anume redispecerizarea și comercializarea în contrapartidă.

57 În această privință, articolul 2 punctul 13 din Regulamentul 2015/1222 definește o „acțiune de remediere” ca fiind „orice măsură aplicată de unul sau mai multe OTS-uri, manual sau automat, pentru a menține siguranța în funcționare”.

58 Articolul 2 punctul 26 din Regulamentul 2019/943 definește redispecerizarea ca fiind o măsură, inclusiv de restricționare, activată de unul sau mai mulți OTS sau operatori de distribuție prin modificarea producerii, a tiparului de sarcină sau a ambelor, pentru a schimba fluxurile fizice din sistemul electroenergetic și a soluționa o congestie fizică sau a asigura siguranța sistemului.

59 În ceea ce privește articolul 2 punctul 27 din Regulamentul 2019/943, acesta definește comercializarea în contrapartidă ca fiind un schimb interzonal, inițiat de operatorii de sistem între două zone de ofertare pentru a soluționa cazurile de congestie fizică.

60 Congestia, care constituie un risc pentru siguranța în funcționare ce necesită o acțiune de remediere, este definită la rândul său la articolul 2 punctul 4 din Regulamentul 2019/943 ca fiind „o situație în care nu pot fi satisfăcute toate solicitările participanților la piață de a tranzacționa între zone din rețea, deoarece acestea ar afecta semnificativ fluxurile fizice pe elemente de rețea care nu pot face față fluxurilor respective”.

61 Congestia este cauzată de fluxuri fizice. Există mai multe tipuri de fluxuri fizice definite de metodologia de partajare a costurilor contestată. Dintre acestea, articolul 2 alineatul (2) litera (a) din metodologia de partajare a costurilor contestată definește fluxurile alocate ca fiind „un flux fizic pe un element de rețea în care sursa și receptorul sunt situate în zone de ofertare diferite”. Fluxurile interne sunt definite, la articolul 2 alineatul (2) litera (o) din metodologia de partajare a costurilor contestată, ca fiind „un flux fizic pe un element de rețea ale cărui sursă și receptor, precum și element de rețea complet sunt situate în aceeași zonă de ofertare”. Potrivit articolului 2 alineatul (2) litera (p) din metodologia de partajare a costurilor contestată, un flux în buclă este „un flux fizic pe un element de rețea în care sursa și receptorul sunt situate în aceeași zonă, iar elementul de rețea sau o parte a acestuia este situat într-o zonă diferită”.

62 Pe de altă parte, trebuie arătat că articolul 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943 prevede alocarea costurilor măsurilor de remediere privind soluționarea congestiilor dintre două zone de ofertare în funcție de contribuția la această congestie a fluxurilor rezultate din tranzacțiile interne ale unei zone. Astfel, acesta prevede printre altele că „[l]a alocarea costurilor măsurilor de remediere între operatorii de transport și de sistem, autoritățile de reglementare analizează în ce măsură fluxurile rezultate din tranzacțiile interne ale zonelor de ofertare contribuie la congestia constatată dintre două zone de ofertare și alocă costurile în funcție de respectiva contribuție la congestie operatorilor de transport și de sistem din zonele de ofertare răspunzători pentru crearea unor astfel de fluxuri, cu excepția costurilor generate de fluxurile rezultate din tranzacții interne ale zonelor de ofertare care sunt sub nivelul preconizat fără congestie structurală într-o zonă de ofertare”.

63 În această privință, o zonă de ofertare este definită, la articolul 2 punctul 65 din Regulamentul 2019/943, ca fiind „cea mai mare zonă geografică în care participanții la piață pot face schimb de energie fără alocarea de capacități”. În prezent, zonele care fac parte din regiunea CORE corespund, în majoritatea cazurilor, teritoriilor statelor membre.

64 Într-o a doua etapă, după cum reiese din articolul 5 alineatul 1 din metodologia de partajare a costurilor contestată, pentru a partaja costurile acțiunilor de remediere, trebuie identificat elementul de rețea pe care se realizează efectiv fiecare acțiune de remediere.

65 După cum se subliniază la punctele 106-110 din decizia atacată, domeniul de aplicare al metodologiei de partajare a costurilor contestate se extinde nu numai la elemente de rețea interzonale (interconexiuni), ci și la toate elementele de rețea interne cu un nivel de tensiune mai mare sau egal cu 220 kV.

66 Astfel, metodologia de partajare a costurilor contestată prevede, la articolul 3 alineatul 4, că toate „elementele de rețea cu relevanță transfrontalieră” sunt „eligibile pentru o partajare a costurilor”.

67 Pe de o parte, în ceea ce privește elementele de rețea cu relevanță transfrontalieră, metodologia de partajare a costurilor contestată definește, la articolul 2 alineatul 2 litera j), aceste elemente ca fiind „elemente de rețea […] identificate ca având relevanță transfrontalieră și cu privire la care încălcările siguranței operaționale trebuie gestionate în mod coordonat”.

68 În această privință, reiese din cuprinsul punctelor 106-110 din decizia atacată, și de altfel părțile nu contestă, că noțiunea de „elemente de rețea cu relevanță transfrontalieră” trebuie înțeleasă în același sens cu cel care figurează în definiția prevăzută la articolul 5 din metodologia pentru redispecerizarea și comercializarea în contrapartidă coordonate în regiunea CORE în conformitate cu articolul 35 alineatul (1) din Regulamentul 2015/1222, adoptată prin Decizia nr. 35/2020 a ACER din 4 decembrie 2020 privind metodologia pentru redispecerizarea și comercializarea în contrapartidă coordonate în regiunea CORE (denumită în continuare „metodologia RDCT”), și la articolul 5 din metodologia pentru coordonarea regională a siguranței în funcționare în regiunea CORE în conformitate cu articolul 76 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 2017/1485 al Comisiei din 2 august 2017 de stabilire a unei linii directoare privind operarea sistemului de transport al energiei electrice (JO 2017, L 220, p. 1), adoptată prin Decizia nr. 33/2020 a ACER din 4 decembrie 2020 privind metodologia pentru coordonarea regională a siguranței în funcționare în regiunea CORE (denumită în continuare „metodologia ROSC”).

69 Noțiunea de „elemente de rețea cu relevanță transfrontalieră” privește astfel, pe de o parte, toate elementele critice de rețea, în conformitate cu articolul 5 alineatul 1 și cu articolul 7 din metodologiile comune de calcul al capacităților pentru ziua următoare și intrazilnice, adoptate prin Decizia nr. 02/2019 a ACER din 21 februarie 2019 privind propunerile OTS-urilor din regiunea CORE referitoare la metodologiile comune de calcul al capacităților pentru ziua următoare și intrazilnice (denumite în continuare „metodologiile CCM”), și anume, în prezent, interconexiunile și elementele de rețea interne determinate de OTS-uri care au un factor de distribuție pentru transferul de energie, astfel cum a fost definit la articolul 2 punctul 22 din Regulamentul (UE) nr. 543/2013 al Comisiei din 14 iunie 2013 privind transmiterea și publicarea datelor pe piețele energiei electrice și de modificare a anexei I la Regulamentul (CE) nr. 714/2009 al Parlamentului European și al Consiliului (JO 2013, L 163, p. 1), egal cu sau mai mare de 5 %, și, pe de altă parte și în principiu, toate elementele de rețea interne cu un nivel de tensiune mai mare sau egal cu 220 kV.

70 În conformitate cu definiția prevăzută la articolul 2 punctul 69 din Regulamentul 2019/943, un element critic de rețea este „un element de rețea, fie în cadrul unei zone de ofertare, fie între zone de ofertare, luat în considerare în cadrul procesului de calculare a capacității [interzonale], care limitează volumul de energie electrică ce poate fi schimbat [între acestea]”.

71 Elementele critice de rețea sunt, așadar, fie interconexiuni, fie elemente interne al căror factor de distribuție pentru transferul de energie este egal cu sau mai mare de 5 %. În sensul metodologiei de partajare a costurilor contestate, elementele de rețea cu relevanță transfrontalieră sunt toate elemente critice de rețea, precum și elementele de rețea interne cu un nivel de tensiune mai mare sau egal cu 220 kV.

72 Pe de altă parte, în ceea ce privește noțiunea de „operațiuni de redispecerizare și comercializare în contrapartidă cu relevanță transfrontalieră”, trebuie arătat că articolul 3 alineatul 1 din metodologia de partajare a costurilor contestată prevede că aceasta din urmă se referă la operațiunile de redispecerizare și comercializare în contrapartidă cu relevanță transfrontalieră, care sunt identificate prin metodologia RDCT și prin metodologia ROSC.

73 Rezultă de aici, astfel cum au confirmat părțile, că, în sensul metodologiei de partajare a costurilor contestate, operațiunile de redispecerizare și comercializare în contrapartidă cu relevanță transfrontalieră sunt, în principiu, toate operațiunile de redispecerizare și comercializare în contrapartidă care vizează soluționarea unei congestii pe elemente de rețea cu relevanță transfrontalieră.

Analiza domeniului de aplicare

– Cu privire la întinderea domeniului de aplicare al metodologiei de partajare a costurilor contestate

74 Potrivit reclamantelor, trebuie să se excludă de la partajare costurile acțiunilor de remediere atribuite elementelor interne de rețea care nu sunt elemente critice de rețea.

75 În special, reclamantele susțin că ar trebui excluse costurile atribuite elementelor necritice de rețea, dat fiind că congestiile pe aceste elemente ar fi congestii „interne”, care nu ar intra în definiția congestiilor „dintre zone”.

76 Prin urmare, este necesar să se examineze dacă reclamantele susțin în mod întemeiat că partajarea costurilor acțiunilor de remediere ar trebui limitată la elementele critice de rețea, astfel cum reies din metodologiile CCM, din moment ce este vorba despre elemente care „limitează volumul de energie electrică ce poate fi schimbat”, potrivit articolului 2 punctul 69 din Regulamentul 2019/943. În consecință, numai o congestie cu privire la aceste elemente ar fi o congestie între zone, în sensul articolului 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943.

77 În primul rând, trebuie analizat dacă elementele critice de rețea sunt singurele care au relevanță transfrontalieră în sensul articolului 74 alineatul (2) din Regulamentul 2015/1222.

78 Trebuie amintit că, potrivit articolului 74 alineatul (2) din Regulamentul 2015/1222, metodologia de partajare a costurilor contestată „include soluții de partajare a costurilor pentru acțiunile cu relevanță transfrontalieră”. Pe de altă parte, articolul 74 alineatul (4) litera (b) din același regulament stabilește că metodologia de partajare a costurilor contestată trebuie să definească „care dintre costurile implicate de utilizarea redispecerizării sau comercializării în contrapartidă pentru a garanta fermitatea capacității interzonale sunt eligibile pentru partajarea între toate OTS-urile dintr-o regiune de calcul al capacităților”, în speță regiunea CORE.

79 Astfel, pentru a stabili dacă metodologia de partajare a costurilor contestată, așa cum a fost confirmată prin decizia atacată, este compatibilă cu articolul 74 alineatul (2) din Regulamentul 2015/1222, trebuie să se examineze măsura în care acțiunile de remediere ale căror costuri urmărește să le partajeze au ca scop garantarea fermității capacității interzonale.

80 Cu toate acestea, trebuie amintit că Regulamentul 2015/1222 este un act de punere în aplicare a Regulamentului 2019/943, astfel cum reiese din articolul 18 alineatul (5) din Regulamentul (CE) nr. 714/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 iulie 2009 privind condițiile de acces la rețea pentru schimburile transfrontaliere de energie electrică și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1228/2003 (JO 2009, L 211, p. 15), înlocuit ulterior prin Regulamentul 2019/943. Acesta este, așadar, o normă juridică ierarhic superioară și ulterioară Regulamentului 2015/1222. Or, cu excepția cazului în care sensul lor este clar și lipsit de ambiguitate și, prin urmare, nu impune nicio interpretare, dispozițiile unui regulament de punere în aplicare trebuie să facă obiectul, dacă este posibil, al unei interpretări conforme cu dispozițiile regulamentului de bază (Hotărârea din 28 februarie 2017, Canadian Solar Emea și alții/Consiliul, T-162/14, nepublicată, EU:T:2017:124, punctul 150). Articolul 74 din Regulamentul 2015/1222 trebuie, așadar, interpretat în conformitate cu articolul 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943.

81 În această privință, trebuie subliniat că articolul 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943 nu definește nici elementele de rețea pe care acțiunile de remediere urmăresc să soluționeze congestiile dintre zone, nici elementele de rețea pe care trebuie partajate costurile acțiunilor de remediere privind soluționarea congestiilor dintre zone.

82 În același sens, articolul 2 punctul 4 din Regulamentul 2019/943 nu precizează nici care sunt elementele de rețea pe care se produc congestiile fizice, inclusiv cele legate de comerțul interzonal.

83 Or, articolul 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943 vizează costurile acțiunilor de remediere activate de OTS-uri pentru a asigura comerțul interzonal și, ulterior, impune partajarea costurilor respective între OTS-uri în funcție de măsura în care fluxurile rezultate din tranzacțiile interne ale zonelor contribuie la congestia constatată dintre două zone.

84 În consecință, potrivit obiectului articolului 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943, trebuie să se stabilească ce congestii trebuie soluționate în mod coordonat pentru a asigura comerțul interzonal, ceea ce, în conformitate cu punctele 79 și 80 de mai sus, va permite în continuare să se stabilească dacă acțiunile de remediere vizate de metodologia de partajare a costurilor contestată au ca obiect garantarea fermității capacității interzonale, în sensul articolului 74 alineatul (4) litera (b) din Regulamentul 2015/1222.

85 În al doilea rând, trebuie subliniat că, pentru a realiza o asemenea analiză care urmărește să stabilească acțiunile de remediere ce permit să se asigure comerțul interzonal și care sunt, prin urmare, vizate de partajarea costurilor, trebuie clarificat rolul acțiunilor de remediere în contextul procesului de calcul al capacităților interzonale, astfel cum a fost prevăzut de metodologiile CCM, precum și al procesului de evaluare la nivel regional a siguranței în funcționare, astfel cum a fost stabilit prin metodologia ROSC, în conformitate cu articolul 76 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul 2017/1485 (denumit în continuare „procesul CROSA”).

86 *Primo*, trebuie arătat că procesul de calcul al capacităților interzonale începe cu două zile înainte de livrarea energiei electrice și se utilizează pentru a determina volumul de energie ce poate fi schimbat între zone, în cadrul limitelor de siguranță în funcționare.

87 Procesul de calcul al capacităților se efectuează numai cu privire la elementele critice de rețea. Pe de o parte, OTS-urile pot limita, înainte de deschiderea pieței, volumul de energie ce poate fi schimbat de participanți, pentru a respecta limitele de siguranță în funcționare. Pe de altă parte, acest proces utilizează și acțiunile de remediere, precum redispecerizarea și comercializarea în contrapartidă. Aceste acțiuni de remediere, care ar putea fi activate pentru a maximiza capacitatea interzonală disponibilă, în conformitate cu articolul 16 alineatul (4) din Regulamentul 2019/943, sunt luate în considerare de OTS-uri, dar nu sunt încă activate.

88 Astfel, nicio acțiune de remediere nu este activată cu ocazia calculării capacității interzonale și nu se generează niciun cost.

89 *Secundo*, trebuie arătat că acțiunile de remediere costisitoare ale redispecerizării și comercializării în contrapartidă, care fac obiectul prezentului litigiu, apar numai în cadrul procesului CROSA, strâns legat de calculul capacității interzonale.

90 În conformitate cu articolul 76 alineatul (1) litera (b) punctul (iii) din Regulamentul 2017/1485, care reglementează pregătirea coordonată a măsurilor de remediere cu relevanță transfrontalieră, și după cum reiese din articolul 3 alineatul 2 litera b) din metodologia de siguranță (ROSC), procesul CROSA are ca obiectiv coordonarea, validarea și punerea în aplicare a măsurilor de remediere cu relevanță transfrontalieră. Astfel cum reiese din articolele 5 și 9 din metodologia de siguranță ROSC, măsurile de remediere cu relevanță transfrontalieră sunt toate cele care sunt în măsură, cel puțin uneori, să abordeze încălcări ale limitelor de curent pe elementele de rețea cu relevanță transfrontalieră, și anume, în principiu, toate elementele critice de rețea luate în considerare pentru calculul capacităților interzonale și toate celelalte elemente de rețea cu un nivel de tensiune mai mare sau egal cu 220 kV.

91 De asemenea, potrivit considerentului (12) și articolului 5 alineatul 1 din metodologia ROSC, procesul CROSA asigură, în principiu, siguranța în funcționare a tuturor elementelor de rețea cu o tensiune mai mare sau egală cu 220 kV după cunoașterea rezultatelor de pe piață și alocarea capacității interzonale. La momentul respectiv, OTS-urile dispun de informații detaliate privind energia care va fi injectată sau retrasă din rețea.

92 Procesul CROSA începe cu evaluarea locală a siguranței în funcționare efectuată de fiecare OTS în rețeaua sa, în conformitate cu articolul 13 și cu articolul 14 alineatul 1 din metodologia ROSC, ceea ce conduce la crearea de către fiecare OTS a unui model individual de rețea.

93 Ulterior, conform articolului 18 din metodologia ROSC, modelele individuale de rețea sunt furnizate coordonatorilor regionali și fuzionate de aceștia din urmă în vederea creării unui model comun de rețea pentru toate orele zilei, care include „un set de date la nivelul întregii Uniuni […] care descrie […] caracteristici ale sistemului electroenergetic”, în conformitate cu articolul 2 punctul 2 din Regulamentul 2015/1222.

94 În cazul în care un flux pe un element de rețea depășește fluxul maxim, este necesar să se pregătească și să se pună în aplicare acțiuni de remediere pentru a se respecta limitele de siguranță în funcționare.

95 Astfel cum reiese din considerentul (10) al metodologiei ROSC, în cadrul procesului CROSA este prevăzută o optimizare a acțiunilor de remediere.

96 Mai precis, această optimizare în cadrul procesului CROSA, descrisă la articolul 2 alineatul 1 litera p) din metodologia ROSC, implică să se stabilească în mod concret, în cadrul fiecărei iterări, ce congestie pe ce element de rețea, critic sau nu, trebuie gestionată în mod coordonat.

97 Astfel, pentru fiecare oră în modelul comun de rețea, se identifică, dintre toate acțiunile de remediere disponibile ale OTS-urilor, stabilirea celei cu eficacitate și eficiență economică maximă, în conformitate cu articolul 76 alineatul (1) litera (b) punctul (iii) din Regulamentul 2017/1485, și care poate să soluționeze toate congestiile pe toate interconexiunile și toate elementele de rețea interne cu un nivel de tensiune mai mare sau egal cu 220 kV în modelul comun de rețea, fără a crea altele noi, în conformitate cu articolele 20, 23 și 24, precum și cu articolul 27 alineatul 1 din metodologia ROSC.

98 În al treilea rând, în lumina celor ce precedă, trebuie analizat dacă, astfel cum au arătat reclamantele, numai costurile generate de acțiunile de remediere privind elementele critice de rețea (și, în consecință, numai interconexiunile sau elementele de rețea interne care au un factor de distribuție pentru transferul de energie egal cu sau mai mare de 5 %) ar trebui incluse în domeniul de aplicare al metodologiei de partajare a costurilor contestate. În acest scop, după cum s-a arătat la punctul 84 de mai sus, trebuie să se stabilească congestiile ce trebuie soluționate în mod coordonat pentru a asigura comerțul interzonal.

99 În această privință, *primo*, simplul fapt de a include în domeniul de aplicare al metodologiei de partajare a costurilor contestate costuri generate de congestiile pe elementele de rețea cu un nivel de tensiune egal cu sau mai mare de 220 kV nu poate fi contrar articolului 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943, din moment ce această dispoziție implică numai să se stabilească congestiile ce trebuie soluționate în mod coordonat pentru a asigura comerțul interzonal.

100 *Secundo*, OTS-ul poate utiliza un nivel maxim de 30 % din capacitatea fiecărui element critic de rețea pentru a soluționa congestiile pe acest din urmă element, cu condiția ca, după cum prevede articolul 16 alineatul (8) primul paragraf litera (b) din Regulamentul 2019/943, 70 % din capacitatea respectivă să rămână disponibilă pentru comerțul interzonal, potrivit articolului 16 alineatele (1) și (8) din Regulamentul 2019/943.

101 Cu toate acestea, faptul că congestiile pot fi soluționate prin utilizarea a până la 30 % din capacitatea unui subgrup de elemente de rețea nu înseamnă că trebuie partajate numai costurile acțiunilor de remediere realizate cu privire la acest subgrup de elemente.

102 *Tertio*, trebuie arătat că fermitatea capacității minime de 70 % a fiecărui element critic de rețea este asigurată cât mai eficient prin optimizarea acțiunilor de remediere activate cu privire la toate elementele de rețea cu un nivel de tensiune egal cu sau mai mare de 220 kV. Astfel, această optimizare a acțiunilor de remediere cu privire la toate aceste elemente atinge obiectivele Regulamentului 2019/943, în special emiterea de semnale pe piață pentru creșterea eficienței și a siguranței alimentării, în conformitate cu articolul 1 litera (a) din Regulamentul 2019/943.

103 Această optimizare contribuie la reducerea costurilor acțiunilor de remediere, permițând astfel limitarea reducerii capacității interzonale, după cum reiese din articolul 16 alineatul (4) din Regulamentul 2019/943.

104 *Quarto*, în cazul în care acțiunile de remediere activate de un OTS cu privire la elementele interne care nu sunt elemente critice de rețea fac parte din soluția optimă necesară pentru a atenua și congestiile pe elemente critice de rețea, costurile aferente primelor elemente trebuie partajate între OTS-uri în același mod cu cele aferente celor din urmă. În consecință, neincluderea elementelor de rețea cu un nivel de tensiune egal cu sau mai mare de 220 kV în domeniul de aplicare al metodologiei de partajare a costurilor ar conduce la o limitare nejustificată, în special în lumina articolului 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943, care impune partajarea tuturor costurilor acțiunilor de remediere activate pentru soluționarea unei congestii între zone, cu excepția costurilor legate de fluxurile care contribuie la congestia constatată dintre două zone de ofertare și care nu depășesc nivelul de toleranță.

105 Dacă partajarea costurilor ar fi limitată la elementele critice de rețea, aceasta ar deveni aleatorie, din moment ce costurile legate de gestionarea congestiilor ar fi partajate în mod diferit în funcție de elementul pentru care ar fi activată o acțiune de remediere. După cum observă în mod întemeiat ACER, acest lucru ar conduce la o discriminare între diferitele elemente de rețea și, astfel, între OTS-urile proprietare ale acestor elemente, care nu este prevăzută de reglementarea în cauză.

106 Prin urmare, fluxurile rezultate din tranzacțiile interne care contribuie la congestia constatată dintre două zone de ofertare, descrise la articolul 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943, care reduc capacitatea interzonală cu privire la elementele critice de rețea, nu pot fi tratate diferit, în ceea ce privește partajarea costurilor, atunci când aceste fluxuri tranzitează elemente necritice de rețea. Acțiunile de remediere activate pentru aceste două grupuri de elemente sunt optimizate pentru a soluționa problemele legate de congestii.

107 *Quinto*, acțiunile de remediere activate pentru elemente necritice de rețea pot soluționa uneori congestii pe elementele critice de rețea, după cum observă ACER, ca răspuns la întrebările Tribunalului.

108 În consecință, atunci când aceste acțiuni de remediere pot contribui la soluționarea unor astfel de congestii pe elemente critice de rețea, costurile acestora trebuie să fie partajate, în conformitate cu principiul „poluatorul plătește”. În schimb, deși acestea nu pot contribui, la un anumit moment, la soluționarea unei congestii pe elementele critice de rețea, aceasta nu înseamnă că elementele în privința cărora sunt activate acțiunile de remediere își pierd legătura cu comerțul interzonal. În fapt, pe de o parte, aceste acțiuni de remediere au fost totuși alese în cadrul procesului CROSA,

având în vedere celelalte congestii și acțiuni de remediere, pentru a găsi soluția optimă la nivel regional. Pe de altă parte, această congestie, în măsura în care este cauzată de un flux transfrontalier, și anume un flux în buclă, are relevanță transfrontalieră.

109 În plus, după cum se prevede în considerentul (35) al Regulamentului 2019/943, în condițiile unei piețe deschise și competitive, OTS-urile ar trebui să primească o compensație pentru costurile generate de trecerea fluxurilor de energie electrică transfrontaliere prin rețelele lor, de la operatorii de transport și de sistem de la care provin fluxurile transfrontaliere și de la sistemele unde ajung în final aceste fluxuri.

110 Astfel, acțiunile de remediere privind toate elementele de rețea incluse în procesul CROSA sunt potențial relevante pentru comerțul interzonal, potrivit articolului 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943, independent de factorul de distribuție pentru transferul de energie, acesta fiind o noțiune reluată de metodologiile CCM, care nu poate stabili partajarea costurilor potrivit articolului 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943.

111 În orice caz, trebuie arătat că, dacă OTS-urile stabilesc că un element necritic de rețea cu un nivel de tensiune egal cu sau mai mare de 220 kV nu poate fi niciodată util pentru a asigura siguranța la nivel regional și pentru a garanta fermitatea capacității interzonale alocate, acestea îl pot exclude din procesul CROSA, în conformitate cu articolul 5 alineatul 1 litera b) și cu articolul 7 alineatul 3 litera b) din metodologia ROSC, și, în consecință, de la partajarea costurilor.

112 *Sexto*, în ceea ce privește considerentul (12) al Regulamentului 2015/1222, care impune coordonarea între acțiunile de remediere transfrontaliere și interne, trebuie subliniat că toate acțiunile de remediere în cadrul procesului CROSA au relevanță transfrontalieră, în timp ce toate celelalte acțiuni de remediere sunt interne. Astfel, procesul CROSA asigură coordonarea cu acțiunile de remediere interne și asigură de asemenea siguranța elementelor de rețea „interne”.

113 În lipsa unei gestionări coordonate prin procesul CROSA, ar exista un risc de încălcare a siguranței în funcționare, care pune în pericol comerțul interzonal. Astfel, trebuie subliniat că funcționarea rețelei este o condiție indispensabilă pentru securitatea aprovizionării cu energie, din moment ce energia electrică nu poate ajunge la cetățenii Uniunii decât prin intermediul rețelelor, în conformitate cu considerentul (2) al Regulamentului 2015/1222.

114 Prin urmare, congestiile „dintre zone” reprezintă toate congestiile care sunt în prezent, în regiunea CORE, gestionate în mod coordonat în cadrul procesului CROSA. În consecință, principiul „poluatorul plătește” trebuie aplicat costurilor legate de această gestionare în mod coordonat.

115 Trebuie subliniat că coordonarea și partajarea costurilor nu depind de aspectul dacă există un anumit schimb sau flux alocat pe un element de rețea la un moment dat, deoarece toate acțiunile de remediere activate cu privire la toate elementele de rețea, critice și necritice, cu un nivel de tensiune egal cu sau mai mare de 220 kV, contribuie eventual la facilitarea comerțului interzonal, în timp ce contribuția lor concretă la facilitarea comerțului poate varia, printre altele, în funcție de topologia rețelei, de condițiile pieței și de programele specifice de producție și de consum. În consecință, nu este posibil să se excludă de la bun început elementele de rețea cu un nivel de tensiune egal cu sau mai mare de 220 kV din domeniul de aplicare al metodologiei de partajare a costurilor contestate.

116 *Septimo*, astfel cum reiese din cuprinsul punctului 167 din decizia atacată, fără ca acest lucru să fie contestat de părți, elementele de rețea cu un nivel de tensiune egal cu sau mai mare de 220 kV au fost considerate elemente cu relevanță transfrontalieră în măsura în care aceste elemente nu ar fi congestionate din punct de vedere structural în lipsa unor schimburi de energie. În plus, după cum reiese din cuprinsul punctului menționat, toate OTS-urile din regiunea CORE au apreciat, în nota explicativă la metodologia ROSC, că aceste elemente erau cele mai relevante pentru procesul CROSA.

117 În această privință, din cuprinsul paginii 8 a notei explicative la metodologia ROSC, asupra căreia părțile au avut de altfel ocazia să se exprime în ședință, reiese că OTS-urile au apreciat că cele mai relevante elemente de rețea pentru procesul CROSA erau elementele de rețea cu un nivel de tensiune de 220 kV și de 380 kV, „având în vedere că aceste elemente [erau] utilizate pentru a facilita schimburile de energie între zonele de ofertare din sistemul energetic european”.

118 În nota explicativă la metodologia ROSC, OTS-urile au explicat că elementele de rețea cu un nivel de tensiune mai mare sau egal cu 220 kV facilitau schimburile de energie dintre zonele de ofertare în sistemul energetic european. Cu toate acestea, OTS-urile nu au stabilit ce elemente ar trebui luate în considerare în partajarea costurilor acțiunilor de remediere.

119 De altfel, nivelul de tensiune de 220 kV a fost ales în regiunea CORE din cauza rețelei sale buclate deosebit de dense, în timp ce articolul 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943 nu împiedica alegerea altor soluții, după cum s-a clarificat în ședință.

120 În plus, părțile nu contestă că partajarea costurilor în acest context este necesară pentru realizarea unei piețe a energiei electrice integrate la nivel european.

121 *A fortiori*, domeniul de aplicare al metodologiei de partajare a costurilor contestate nu este definit geografic și nu poate fi limitat doar la elementele de rețea situate la frontiera dintre două zone de ofertare, respectiv la interconexiunile care leagă rețelele statelor membre. În schimb, după cum s-a constatat la punctul 84 de mai sus, articolul 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943 impune identificarea congestiilor care trebuie soluționate în mod coordonat pentru a asigura comerțul interzonal.

122 Având în vedere cele ce precedă, reclamantele susțin în mod eronat că decizia atacată este contrară articolului 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943, întrucât numai elementele critice de rețea ar trebui incluse în partajarea costurilor.

123 În regiunea CORE, toate congestiile soluționate prin acțiunile de remediere activate în conformitate cu metodologia ROSC, astfel cum a fost stabilită prin Decizia nr. 33/2020 și confirmată prin decizia atacată, corespund unor „congestii între […] zone” prevăzute la articolul 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943.

124 De asemenea, trebuie să se constate că, în regiunea CORE, toate acțiunile de remediere activate în conformitate cu metodologia ROSC, astfel cum a fost stabilită prin Decizia nr. 33/2020, contribuie la garantarea fermității capacității interzonale, în conformitate cu articolul 74 alineatul (4) litera (b) din Regulamentul 2015/1222.

125 În consecință, nici decizia atacată nu poate fi considerată contrară articolului 74 din Regulamentul 2015/1222, interpretat în conformitate cu articolul 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943. Prin urmare, camera de recurs a respins în mod întemeiat calea de atac formulată împotriva metodologiei de partajare a costurilor contestate.

126 Argumentele invocate de reclamante împotriva deciziei atacate nu pot infirma această concluzie.

127 Într-o primă etapă, este adevărat că, după cum susțin reclamantele, OTS-urile sunt obligate din punct de vedere juridic să asigure siguranța în funcționare, independent de eventuala partajare a costurilor. Cu toate acestea, trebuie să se constate că gestionarea congestiilor pe toate elementele cu un nivel de tensiune egal cu sau mai mare de 220 kV implică în mod necesar că există o coordonare între toate OTS-urile, iar costurile referitoare la aceasta sunt partajate între ele în scopul compensării lor pentru toate intervențiile necesare pentru a asigura comerțul interzonal.

128 Într-o a doua etapă, în ceea ce privește argumentul reclamantelor potrivit căruia o congestie pe un element necritic de rețea este o congestie „pur internă” ale cărei costuri nu pot fi partajate în temeiul articolului 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943, trebuie subliniat că, în contextul aplicării metodologiei de partajare a costurilor contestate, singura ipoteză în care costurile referitoare la elementele necritice de rețea sunt partajate în conformitate cu această dispoziție este aceea în care congestia pe elementele respective este cauzată de fluxuri în buclă, astfel cum sunt descrise la punctul 61 de mai sus, ce depășesc nivelul de toleranță menționat la articolul 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943.

129 Potrivit considerentului (6) al metodologiei de partajare a costurilor contestate, fluxurile în buclă ce depășesc nivelul de toleranță sunt principalul factor de congestie care face obiectul unei partajări a costurilor. Acest lucru rezultă din constatarea potrivit căreia congestiile cauzate de fluxuri interne sunt suportate de proprietarul elementului de rețea congestionat, în condițiile în care, după cum reiese din articolul 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943, costurile cauzate de fluxurile rezultate din tranzacții interne care contribuie la congestia constatată dintre două zone de ofertare trebuie partajate proporțional între OTS-uri.

130 Or, un flux în buclă este un „flux transfrontalier”, în sensul articolului 2 punctul 3 din Regulamentul 2019/943, și anume un „flux fizic de energie electrică într-o rețea de transport a unui stat membru, care rezultă din impactul activității producătorilor, a clienților sau atât a producătorilor, cât și a clienților din afara acelui stat membru asupra rețelei sale de transport”, care nu se limitează la elementele critice de rețea.

131 În consecință, o congestie cauzată de un flux transfrontalier, precum un flux în buclă, nu poate fi calificată drept congestie „pur internă” care ar fi exclusă din domeniul de aplicare al articolului 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943.

132 În plus, dacă o congestie privind un element necritic de rețea este cauzată numai de fluxuri interne, costurile acțiunilor de remediere prin care se urmărește tratarea acestei congestii vor fi suportate, în orice caz, de proprietarul elementului de rețea menționat, în conformitate cu articolul 76 alineatul (1) litera (b) punctul (v) din Regulamentul 2017/1485. Astfel, contrar celor susținute de reclamante, principiul „poluatorul plătește” rămâne excepția de la regulă, întrucât acest principiu nu se aplică, *de facto*, decât fluxurilor în buclă ce depășesc nivelul de toleranță, în timp ce principiul „proprietarul plătește” se aplică altor fluxuri, precum fluxurile în buclă ce nu depășesc nivelul de toleranță și fluxurile interne.

133 În plus, o congestie care nu este o congestie „între zone” în sensul articolului 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943 este cea care apare pe elementele de rețea excluse de la coordonarea la nivel regional a siguranței în funcționare, fie pentru că acest lucru a fost decis de OTS-uri, fie pentru că este vorba despre elemente care sunt excluse de la bun început de la coordonarea acțiunilor de remediere, și anume elementele de rețea cu un nivel de tensiune mai mic de 220 kV.

134 Într-o a treia etapă, trebuie arătat că singura excepție de la regula prevăzută la articolul 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943 potrivit căreia costurile legate de acțiunile de remediere referitoare la fluxurile rezultate din tranzacții interne care contribuie la congestia constatată dintre două zone de ofertare trebuie să fie partajate este cea referitoare la fluxurile respective ce nu depășesc nivelul de toleranță, pentru care costurile trebuie suportate de proprietarul elementului de rețea congestionat.

135 În această privință, trebuie să se observe că, contrar celor susținute de reclamante, legiuitorul nu a intenționat să excludă un grup de elemente de rețea de la partajarea costurilor, având în vedere că a prevăzut, la articolul 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943, partajarea costurilor generate de soluționarea coordonată a congestiilor dintre zone.

136 Nici faptul că articolul 76 alineatul (1) litera (b) punctul (v) din Regulamentul 2017/1485 prevede posibilitatea de a adopta alte metodologii privind partajarea costurilor legate de diferitele acțiuni de remediere prevăzute la articolul 22 din regulamentul menționat, care completează după caz metodologia comună elaborată în temeiul articolului 74 din Regulamentul 2015/1222, nu are relevanță pentru interpretarea articolului 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943, care este, în plus, o normă de rang superior.

137 Într-o a patra etapă, trebuie respins argumentul reclamantelor potrivit căruia domeniul de aplicare al metodologiei de partajare a costurilor contestate, astfel cum a fost confirmat prin decizia atacată, ar fi contrar articolului 291 TFUE sau lipsit de temei juridic, în sensul că ACER ar fi extins domeniul de aplicare prevăzut de legislație.

138 Mai precis, acțiunile de remediere coordonate privind elementele de rețea cu un nivel de tensiune egal cu sau mai mare de 220 kV permit comerțul interzonal, ajută la prevenirea limitării capacității interzonale și garantează fermitatea capacității respective, în conformitate cu articolul 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943.

139 În același mod și dat fiind că domeniul de aplicare al metodologiei de partajare a costurilor contestate este conform cu articolul 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943, nu se poate reproșa ACER că a extins domeniul de aplicare al acesteia dincolo de articolul 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943, întemeindu-se pe principiul „poluatorul plătește”.

140 Într-o a cincea etapă, nu poate fi admis nici argumentul, invocat în ședință de Republica Federală Germania și întemeiat pe geneza legislativă a articolului 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943, potrivit căruia legiuitorul ar fi intenționat să excludă de la partajarea între OTS-uri a costurilor care decurg din acțiunile de remediere realizate cu privire la elementele situate în interiorul zonelor atunci când a refuzat să modifice, cu ocazia redactării dispoziției menționate, textul acesteia prin înlocuirea „congestiei constatate dintre două zone de ofertare” cu „congestia constatată între și în interiorul zonelor de ofertare”.

141 În această privință, independent de aspectul dacă Republica Federală Germania se poate întemeia pe documente referitoare la trilogul legislativ pentru a demonstra intenția legiuitorului la adoptarea articolului 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943, este suficient să se constate că eventualul refuz de a include în mod expres congestiile în interiorul unei zone nu ar fi determinant pentru a stabili care sunt elementele de care trebuie să se țină seama pentru aprecierea contribuțiilor la congestiile „dintre două zone”.

142 Astfel cum reiese din cuprinsul punctelor 81-84 și 135 de mai sus, articolul 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943 nu definește elementele de rețea pentru care trebuie partajate costurile acțiunilor de remediere privind soluționarea congestiei dintre zone, ceea ce nu implică faptul că legiuitorul a intenționat să excludă un grup de elemente de rețea de la partajarea costurilor.

143 În consecință, este necesar să se înlăture argumentele reclamantelor potrivit cărora elementele de rețea interne care nu sunt „critice” ar trebui excluse din metodologia de partajare a costurilor contestată în temeiul articolului 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943 și al articolului 74 din Regulamentul 2015/1222.

– Cu privire la stimulentele derivate din includerea elementelor necritice de rețea în domeniul de aplicare al metodologiei de partajare a costurilor contestate

144 În ceea ce privește argumentul reclamantelor referitor la stimulentele pretins eronate pe care le-ar genera includerea elementelor de rețea cu o tensiune egală cu sau mai mare de 220 kV în domeniul de aplicare al metodologiei de partajare a costurilor contestate, trebuie amintit că articolul 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943 prevede obligația OTS-urilor de a suporta costurile acțiunilor de remediere legate de fluxurile rezultate din tranzacții interne care contribuie la congestia constatată dintre două zone de ofertare, și care nu depășesc nivelul de toleranță. Acest lucru încurajează OTS-urile să își dezvolte rețeaua pentru a putea face față unor astfel de fluxuri, în cazul în care nu depășesc nivelul de toleranță, care corespunde nivelului fluxului în buclă preconizat fără congestie structurală într-o zonă de ofertare.

145 În schimb, cadrul juridic relevant nu prevede obligația OTS-urilor de a-și dezvolta rețelele pentru a face față fluxurilor în buclă peste nivelul de toleranță menționat la punctul 144 de mai sus. Astfel, aceste fluxuri sunt, prin însăși natura lor, neprevăzute și imprevizibile, iar OTS care le primește nu are nicio influență asupra acestora din urmă.

146 Trebuie să se observe, cu privire la acest aspect, că, după cum se indică în considerentul (27) al Regulamentului 2019/943, reducerea efectelor fluxurilor în buclă și ale congestiilor interne asupra comerțului interzonal se află printre obiectivele principale ale legiuitorului european la stabilirea acestui cadru normativ.

147 De asemenea, din cuprinsul paginii 59 din evaluarea de impact a Comisiei din 30 noiembrie 2016, realizată în contextul elaborării pachetului legislativ „Energie” [SWD(2016) 410], reiese că fluxurile în buclă pot reduce capacitatea interzonală și pot conduce la o redispecerizare în afara pieței, costisitoare, precum și la denaturări semnificative ale prețurilor și la semnale de investiții în zonele învecinate. Aceasta determină o pierdere apreciabilă de prosperitate.

148 În plus, excluderea elementelor necritice de rețea ar conduce la situația în care OTS-ul care ar emite fluxurile în buclă nu ar fi încurajat să investească suficient în rețeaua sa, întrucât nu ar suporta costul total al acțiunilor de remediere necesare pentru soluționarea congestiilor pe care le-ar fi cauzat. Astfel, numai acest OTS este cel care cunoaște și răspunde de rețeaua sa, care

poate adopta alte măsuri necesare, precum reconfigurarea zonei sau investițiile în rețeaua sa. În acest context, trebuie amintit că, potrivit articolului 35 alineatul (5) din Regulamentul 2019/943, fiecare OTS este responsabil de rețeaua sa și, în consecință, problemele sale interne nu ar trebui să fie în sarcina OTS-urilor învecinate.

149 În plus, dacă fiecare dintre cele două OTS-uri responsabile și învecinate ar fi încurajat să investească în propria rețea fie pentru a face față fluxurilor în buclă, fie pentru a le reduce, aceasta ar conduce, în lipsa unei coordonări între cele două OTS-uri, la o suprainvestiție și la o alocare necorespunzătoare a resurselor, astfel cum a fost evocat în mod pertinent de ACER la punctele 110-115 din memoriul său în apărare.

150 Având în vedere aprecierile care precedă, trebuie să se observe că reclamantele solicită în esență să fie scutite de costurile pe care le ocazionează pentru celelalte OTS-uri cu privire la elementele necritice ale rețelelor lor cu fluxurile lor în buclă ce depășesc nivelul de toleranță, chiar dacă acțiunile de remediere cu privire la aceste elemente contribuie la asigurarea comerțului interzonal.

151 O asemenea abordare ar fi, în plus, contrară principiului solidarității energetice, astfel cum a fost interpretat de Curte.

152 Principiul solidarității energetice presupune drepturi și obligații atât pentru Uniune, cât și pentru statele membre, Uniunea având o obligație de solidaritate față de statele membre, iar acestea din urmă având o obligație de solidaritate între ele și în raport cu interesul comun al Uniunii și cu politicile desfășurate de aceasta (Hotărârea din 15 iulie 2021, Germania/Polonia, C-848/19 P, EU:C:2021:598, punctul 49).

153 În aceste condiții, ar fi contrar principiului solidarității energetice să se permită OTS-urilor care emit fluxuri în buclă care tranzitează prin alte zone de ofertare să se sustragă de la costurile acțiunilor de remediere, activate în interesul comun pentru a optimiza capacitatea interzonală, asigurând în același timp, cât mai eficient posibil, siguranța rețelei, de care beneficiază toate OTS-urile, precum și, în consecință, consumatorii de energie electrică.

154 Având în vedere aprecierile care precedă, primul motiv trebuie respins.

Cu privire la al doilea motiv, referitor la descompunerea fluxurilor

155 Prin intermediul celui de al doilea motiv, reclamantele susțin că metoda de descompunere a fluxurilor reținută în metodologia de partajare a costurilor contestată, astfel cum a fost confirmată prin decizia atacată, este nelegală.

156 Al doilea motiv este împărțit în două aspecte.

157 Prin intermediul primului aspect, reclamantele susțin că metoda de descompunere a fluxurilor utilizată, și anume metoda de urmărire a fluxurilor prin colorare (denumită în continuare „metoda PFC”), nu este o metodă adecvată, cu consecința că aplicarea sa conduce la rezultate eronate.

158 Prin intermediul celui de al doilea aspect, reclamantele critică în special tratamentul elementelor de rețea referitoare la transportul curentului continuu.

Cu privire la primul aspect, referitor la caracterul inadecvat al metodei PFC

159 Prin intermediul primului aspect al celui de al doilea motiv, reclamantele susțin că metoda PFC nu este o metodă adecvată pentru descompunerea fluxurilor întrucât produce rezultate eronate.

160 În această privință, reclamantele formulează o multitudine de critici, reunite în patru grupe.

161 Prin intermediul primei grupe de critici, reclamantele arată că metoda PFC, ca urmare a concepției sale, nu este adecvată pentru a descompune fluxurile în mod corect.

162 Prin intermediul celei de a doua grupe de critici, reclamantele reproșează camerei de recurs că nu a examinat efectiv argumentele pe care le invocaseră împotriva Deciziei nr. 30/2020.

163 Prin intermediul celei de a treia grupe de critici, reclamantele arată că metoda PFC conduce, în mai multe privințe, la rezultate nerealiste.

164 Prin intermediul celei de a patra grupe de critici, reclamantele susțin că metoda PFC, ca urmare a concepției sale, nu corespunde criteriilor juridice stabilite.

165 ACER contestă argumentele reclamantelor.

– *Observații introductive*

166 Descompunerea fluxurilor este o etapă necesară în cadrul partajării costurilor acțiunilor de remediere.

167 Importanța descompunerii fluxurilor rezultă din faptul că aceasta furnizează datele de intrare necesare pentru partajarea ulterioară a costurilor. Astfel, dacă descompunerea fluxurilor este efectuată în mod eronat, ea afectează în mod necesar rezultatele partajării costurilor.

168 Descompunerea fluxurilor vizează identificarea tipurilor de fluxuri care generează congestii pe elemente de rețea.

169 Astfel, în conformitate cu articolul 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943, trebuie să se stabilească fluxurile care contribuie la o congestie între zone de ofertare.

170 Diferitele „fluxuri”, de exemplu fluxurile interne sau fluxurile în buclă, care trebuie identificate pentru partajarea costurilor, materializează originile și destinațiile diferite ale „zonelor” calculate pornind de la un flux fizic total, care poate fi măsurat singur.

171 Astfel, descompunerea fluxurilor constă într-un proces, pe de o parte, de împărțire a fluxului total în „zone” și, pe de altă parte, de calcul al părții din aceste zone.

172 În scopul acestei descompuneri a fluxurilor, metodologia de partajare a costurilor contestată se bazează pe metoda PFC. Astfel cum reiese din documentul explicativ din 22 februarie 2019 care însoțește propunerea privind metodologia de repartizare a costurilor din 27 martie 2019, această metodă a fost dezvoltată cu obiectivul principal de a rămâne în concordanță cu modelul zonal european de piață și în același timp de a permite o împărțire completă a fluxurilor de energie electrică pentru fiecare element de rețea al sistemului de energie electrică.

173 În acest context, reclamantele formulează diferite critici împotriva deciziei atacate, în măsura în care prin aceasta au fost respinse argumentele lor invocate în fața camerei de recurs.

– *Cu privire la motivarea deciziei atacate*

174 Prin intermediul primului aspect al celui de al doilea motiv, reclamantele critică metoda PFC în ceea ce privește elementele de rețea care transportă curentul alternativ.

175 Printre criticile formulate împotriva deciziei atacate, reclamantele critică în special faptul că camera de recurs nu a efectuat o examinare veritabilă a argumentelor lor invocate împotriva metodei PFC, utilizată pentru descompunerea fluxurilor.

176 În conformitate cu jurisprudența, în ceea ce privește aprecierile de ordin tehnic și economic complexe prevăzute într-o decizie a ACER, camera de recurs nu se poate limita la controlul erorii vădite de apreciere, dar trebuie, pe baza expertizei membrilor săi, să examineze dacă argumentele prezentate în fața ei sunt susceptibile să demonstreze că considerațiile pe care se întemeiază decizia menționată sunt afectate de erori (a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 noiembrie 2020, Aquind/ACER, T-735/18, EU:T:2020:542, punctul 69).

177 În această privință, trebuie amintit că componența camerei de recurs îndeplinește cerințele necesare pentru exercitarea unui control complet și nelimitat asupra deciziilor ACER. Necesitatea deținerii unei experiențe anterioare în sectorul energetic de către membrii acesteia rezidă în faptul că ei dispun sau trebuie să dispună de cunoștințele tehnice necesare pentru a efectua un control aprofundat al căilor de atac. Astfel, legiuitorul Uniunii a intenționat să doteze camera de recurs cu competența necesară pentru a-i permite să efectueze ea însăși aprecieri referitoare la elemente de fapt de ordin tehnic și economic complexe privind energia (Hotărârea din 9 martie 2023, ACER/Aquind, C-46/21 P, EU:C:2023:182, punctele 63 și 64).

178 Cu toate acestea, examinarea aspectului dacă camera de recurs a efectuat în speță controlul cu intensitatea necesară în conformitate cu jurisprudența citată la punctul 176 de mai sus presupune ca Tribunalul să fie în măsură, în special în raport cu motivarea furnizată în decizia atacată, să efectueze o asemenea examinare. În acest context, Tribunalul trebuie să invoce din oficiu un motiv întemeiat pe nemotivarea deciziei atacate, în ceea ce privește partea din decizia atacată consacrată metodei PFC, utilizată pentru descompunerea fluxurilor.

179 În această privință, trebuie amintit că nemotivarea sau motivarea insuficientă ține de încălcarea unor norme fundamentale de procedură în sensul articolului 263 TFUE și constituie un motiv de ordine publică care poate și chiar trebuie să fie invocat din oficiu de instanța Uniunii (a se vedea Hotărârea din 9 martie 2023, Les Mousquetaires și ITM Entreprises/Comisia, C-682/20 P, EU:C:2023:170, punctul 39 și jurisprudența citată).

180 Ținând seama de cele ce precedă, în cadrul măsurii de organizare a procedurii din 5 mai 2023, Tribunalul a invitat în mod expres părțile să se pronunțe cu privire la „caracterul suficient al motivării părții din decizia atacată consacrate examinării criticii reclamantelor în legătură cu metoda PFC”.

181 În plus, trebuie arătat că, potrivit unei jurisprudențe constante, întinderea obligației de motivare depinde de natura actului în cauză și de contextul în care a fost adoptat. Motivarea trebuie să indice, în mod clar și neechivoc, raționamentul instituției care emite actul, astfel încât să dea posibilitatea, pe de o parte, persoanelor interesate să cunoască justificarea măsurii luate, pentru

a-și putea apăra drepturile și pentru a verifica dacă decizia este întemeiată și, pe de altă parte, instanței Uniunii să își exercite controlul de legalitate. Nu se impune ca motivarea să specifice toate elementele de fapt și de drept pertinente, în măsura în care aspectul dacă motivarea unui act îndeplinește cerințele prevăzute la articolul 296 TFUE trebuie să fie apreciată nu numai în raport cu modul său de redactare, ci și cu contextul său, precum și cu ansamblul normelor juridice care reglementează materia în cauză (Hotărârea din 2 aprilie 1998, Comisia/Sytraval și Brink's France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, punctul 63, și Hotărârea din 30 noiembrie 2011, Sniace/Comisia, T-238/09, nepublicată, EU:T:2011:705, punctul 37).

182 În special, autorul actului nu este obligat să ia poziție cu privire la toate argumentele invocate în fața sa de părțile interesate. Este suficient ca acesta să expună situația de fapt și considerațiile juridice care prezintă o importanță esențială în economia acestui act (a se vedea Hotărârea din 1 iulie 2008, Chronopost și La Poste/UFEX și alții, C-341/06 P și C-342/06 P, EU:C:2008:375, punctul 96 și jurisprudența citată).

183 De asemenea, caracterul suficient al unei motivări trebuie apreciat și în funcție de interesul de a primi explicații pe care îl pot avea destinatarii actului. În consecință, un act cauzator de prejudicii este suficient motivat atunci când intervine într-un context cunoscut de persoana interesată, care îi permite acesteia să înțeleagă semnificația măsurii luate în privința sa (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 iulie 2021, Comisia/Landesbank Baden-Württemberg și SRB, C-584/20 P și C-621/20 P, EU:C:2021:601, punctul 104 și jurisprudența citată).

184 De asemenea, trebuie amintit că obligația de motivare constituie o normă fundamentală de procedură care trebuie distinsă de problema temeiniciei motivării, care ține de legalitatea pe fond a actului în litigiu. Într-adevăr, motivarea unei decizii constă în exprimarea formală a motivelor pe care se întemeiază această decizie. Dacă motivele respective sunt viciate de erori, acestea afectează legalitatea pe fond a deciziei, dar nu motivarea acesteia, care poate fi suficientă chiar dacă cuprinde motive eronate. Rezultă că criticile și argumentele prin care se urmărește să se conteste temeinicia actului în litigiu sunt lipsite de pertinență în cadrul unui motiv întemeiat pe nemotivare sau pe o motivare insuficientă [a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 martie 2022, Comisia/Freistaat Bayern și alții, C-167/19 P și C-171/19 P, EU:C:2022:176, punctul 77, și Hotărârea din 13 mai 2020, Koenig & Bauer/EUIPO (we're on it), T-156/19, nepublicată, EU:T:2020:200, punctul 55 și jurisprudența citată].

185 Dat fiind că în speță se considera că camera de recurs, în conformitate cu jurisprudența citată la punctele 176 și 177 de mai sus, efectuează o examinare completă a Deciziei nr. 30/2020, inclusiv a aprecierilor cuprinse în aceasta privind elemente de fapt de ordin tehnic și economic complexe legate de energie, fără a se putea limita la un control al erorii vădite de apreciere, motivarea furnizată de aceasta trebuia să permită, pe de o parte, destinatarului deciziei atacate să își poată apăra drepturile și să verifice dacă decizia menționată era întemeiată și, pe de altă parte, instanței Uniunii să își exercite controlul.

186 Astfel, în lipsa unei motivări suficiente, reclamantele, precum și Tribunalul ar fi în imposibilitatea de a analiza dacă camera de recurs a examinat efectiv argumentele invocate în fața sa în conformitate cu cerințele amintite la punctele 176 și 177 de mai sus.

187 În lumina acestor considerații trebuie să se examineze motivul invocat din oficiu de Tribunal cu privire la motivarea deciziei atacate în ceea ce privește metoda PFC, utilizată pentru descompunerea fluxurilor.

188 În calea de atac în fața camerei de recurs, reclamantele au prezentat în mod detaliat critica lor împotriva Deciziei nr. 30/2020. Reclamantele au invocat existența mai multor erori de concepție care afectau metoda PFC și faptul că aceasta avea drept consecință că producea rezultate eronate.

189 În special, reclamantele au criticat metoda PFC în sensul că nu ținea seama de realitățile fizice. În această privință, trebuie amintit că, potrivit cadrului de reglementare, era necesară o abordare fidelă realităților fizice. Astfel, numai un flux fizic de energie electrică poate conduce la o congestie, iar metodologia de partajare a costurilor nu poate, prin urmare, să partajeze costurile ocazionate de acțiuni de remediere decât cu privire la fluxurile care contribuie efectiv la congestii. Or, reclamantele arată că, dată fiind „Legea Kirchhoff a celei mai mici rezistențe", schimburile de energie electrică au loc la cea mai scurtă conexiune între punctul de producție și punctul de consum, iar aceasta independent de frontierele zonelor de ofertare și independent de schimburile de energie electrică contractate. Cu toate acestea, metoda PFC ar ignora această dată științifică și un schimb de energie electrică între un punct de producție și un punct de consum în zone diferite ar fi admis numai în cazul în care, având în vedere toate schimburile transfrontaliere contractate consolidate, zona de ofertare în care se situează punctul de producție are o poziție netă pozitivă și, având în vedere toate schimburile transfrontaliere contractate consolidate, zona de ofertare în care se situează punctul de consum are o poziție netă negativă. Prin urmare, în funcție de poziția netă a zonelor de ofertare în cauză, metoda PFC ar identifica, în loc să admită un flux transfrontalier, fluxuri interne și fluxuri în buclă. În consecință, metoda PFC, făcând abstracție de „legile naturale", ar avea tendința de a identifica fluxuri în buclă care nu ar exista în realitate. În sfârșit, metoda PFC nu ar fi justificată nici de considerații legate de configurația zonală a pieței de energie electrică din Uniune.

190 Potrivit cuprinsului deciziei atacate, problemele legate de descompunerea fluxurilor, invocate de reclamante în fața camerei de recurs, sunt examinate în cadrul „celui de al treilea motiv consolidat", la punctele 407-587 (paginile 61-87) din decizia atacată. În cadrul acestui „al treilea motiv consolidat", punctele 407-551 (paginile 61-81) din decizia atacată sunt consacrate elementelor de rețea care transportă curentul alternativ, care fac obiectul primului aspect al prezentului motiv, în timp ce punctele 552-587 (paginile 82-87) din decizia atacată privesc elementele de rețea care transportă curentul continuu, care face obiectul celui de al doilea aspect al prezentului motiv.

191 În schimb, punctele 588-631 din decizia atacată se raportează, în conformitate cu cuprinsul acesteia din urmă, la „al patrulea motiv consolidat", referitor la supraestimarea fluxurilor în buclă și a fluxurilor interne care provin din zonele de ofertare importatoare, invocat, astfel cum reiese din cuprinsul punctelor relevante din decizia atacată, nu de reclamantele din prezenta cauză, ci de reclamanta din cauza Polskie sieci elektroenergetyczne/ACER (T-484/21). În aceste condiții, pentru a se examina respectarea obligației de motivare, nu este necesar să se ia în considerare punctele 588-631 din decizia atacată, cu excepția cazului în care se face trimitere, la aceste puncte, la punctele 407-551 din decizia atacată.

192 Or, trebuie să se constate că raționamentul dezvoltat la punctele 407-551 din decizia atacată nu furnizează, în pofida lungimii sale, o motivare conformă cu cerințele amintite la punctele 181-183 de mai sus.

193 În primul rând, faptul că examinarea „celui de al treilea motiv consolidat" se efectuează în aproximativ 150 de puncte din decizia atacată nu demonstrează în sine o examinare riguroasă și detaliată a argumentelor reclamantelor în fața camerei de recurs. Astfel, lungimea acestei părți a

deciziei atacate se datorează în mare măsură modului în care este redactată, care constă în tratarea aceluiași subiect în mai multe rânduri în raport cu diferitele dispoziții de drept sau cu elementele de fapt invocate, ceea ce implică numeroase trimiteri și repetiții.

194 În al doilea rând, trebuie arătat că, în general, în decizia atacată, camera de recurs s-a limitat în mai multe rânduri să enunțe afirmații cu caracter general, fără a răspunde efectiv la argumentele reclamantelor, pentru a se întemeia apoi, în continuarea examinării, pe aceleași afirmații. Astfel, camera de recurs creează aparența unui raționament detaliat, fără a răspunde însă cu adevărat la argumentele reclamantelor.

195 În al treilea rând, în ceea ce privește, în mod concret, critica reclamantelor întemeiată pe faptul că metoda PFC nu ține seama de legile naturale și conduce astfel la identificarea unor fluxuri în buclă care nu există în realitate, esența raționamentului camerei de recurs este prezentată, astfel cum a afirmat ACER ca răspuns la o întrebare scrisă a Tribunalului, la punctele 421-461 din decizia atacată.

196 Trebuie să se constate însă că punctele 421-432 (paginile 65 și 66) din decizia atacată, care figurează la subtitlul 3.2, „Descompunerea fluxurilor în [metodologia de partajare a costurilor contestată]”, se limitează, în ceea ce privește răspunsul la criticile reclamantelor, la constatarea de la punctul 424 (pagina 65) că „există mai multe metode de descompunere a fluxurilor”.

197 Punctele 433-451 (paginile 66-69) din decizia atacată, care figurează la subtitlul 3.3, „Metoda PFC ignoră distanța electrică, creează fluxuri fictive și, prin urmare, împiedică o alocare rezonabilă a costurilor”, se limitează, în ceea ce privește răspunsul la criticile reclamantelor, la câteva afirmații cu caracter general și abstract fără a răspunde cu adevărat la argumentele reclamantelor.

198 La punctul 437 (pagina 67) din decizia atacată se stipulează doar că „secțiunile 3.1 și 3.2 demonstrează că, din punct de vedere tehnic […] coexistă mai multe metode de descompunere a fluxurilor valide”.

199 Cu toate acestea, trebuie arătat că, în cadrul examinării „secțiunilor 3.1 și 3.2” din decizia atacată, s-a concluzionat numai în sensul existenței mai multor metode de descompunere a fluxurilor. În schimb, camera de recurs nu a ajuns la nicio concluzie cu privire la „validitatea” acestor metode diferite.

200 Din cuprinsul punctului 439 (pagina 67) din decizia atacată rezultă că camera de recurs a apreciat că utilizarea cheilor de repartizare a variației producției nu făcea ca metoda PFC sau părți din această metodă să fie fictivă. Se adaugă faptul că utilizarea cheilor de repartizare a variației producției este o caracteristică a metodelor referitoare la calculul capacității.

201 Cu toate acestea, pe de o parte, trebuie arătat că reclamantele, în cadrul unei alte critici invocate în fața camerei de recurs, susțineau că cheile de repartizare a variației producției, tocmai din cauza faptului că erau concepute pentru calculul capacității, nu erau apte să fie utilizate în contextul descompunerii fluxurilor. Pe de altă parte, referirea la utilizarea cheilor de repartizare a variației producției nu răspunde la argumentele reclamantelor potrivit cărora metoda PFC, întrucât nu ține seama, *ab initio*, de distanța electrică, este afectată de o eroare de concepție.

202 La punctul 447 (pagina 68) din decizia atacată, camera de recurs concluzionează că „nu consideră că metoda PFC se bazează pe fluxuri fictive”.

203 Cu toate acestea, punctele precedente nu permit să se înțeleagă motivele pentru care camera de recurs a respins critica reclamantelor potrivit căreia metoda PFC conducea la identificarea fluxurilor în buclă care nu existau în realitate.

204 La punctul 451 (pagina 69) din decizia atacată, camera de recurs ajunge la concluzia potrivit căreia „metoda [Full Line Decomposition (FLD)] nu este o metodă de descompunere a fluxurilor adecvată”.

205 Totuși, în măsura în care metoda PFC este în discuție, raționamentul camerei de recurs, întemeiat pe eventuala inconsistență a metodei FLD cu împărțirea pieței în zone de ofertare, nu răspunde la argumentul reclamantelor care critică metoda PFC.

206 Chiar dacă s-ar admite că raționamentul referitor la metoda FLD trebuie înțeles ca un răspuns implicit la criticile formulate de reclamante împotriva metodei PFC, acest raționament nu indică motivele pentru care camera de recurs a respins criticile reclamantelor invocate în fața sa.

207 Astfel, la punctul 449 (pagina 68) din decizia atacată, se arată că „distanța electrică […] se poate aplica pe deplin numai într-un model de piață nodal” și că, „[t]otuși, dacă un model de piață nodal ar fi modelul aplicabil, nu ar exista nici […] [flux în buclă] nici […] nevoie pentru o descompunere a fluxurilor”.

208 Or, pe de o parte, pretinsa imposibilitate de a ține „pe deplin” seama de distanța electrică nu implică faptul că nu ar fi necesar să se ia în considerare distanța electrică pentru a conduce la o descompunere corectă a fluxurilor sau că metoda PFC ar ține seama în mod corespunzător de distanța electrică.

209 Pe de altă parte, nici din afirmația reprodusă la punctul 207 de mai sus nu reiese că neluarea în considerare a distanței electrice prin metoda PFC, criticată de reclamante, ar fi inerentă modelului zonal, pe care se bazează piața energiei electrice în Uniune, și că acest model zonal nu ar permite să se țină seama de distanța electrică.

210 Nici punctele 452-462 (paginile 69 și 70) din decizia atacată, de la subtitlul 3.4, „Metoda PFC încalcă articolul 16 alineatul (13) [din Regulamentul 2019/943 și principiul poluatorul plătește]”, nu conțin elemente care să permită să se înțeleagă motivele pentru care au fost înlăturate criticile reclamantelor.

211 La punctul 460 (pagina 70) din decizia atacată, camera de recurs deduce concluzia potrivit căreia „metoda PFC … nu este nici arbitrară, nici bazată pe prezumții incorecte. Ea descompune în mod corect fluxuri fizice …”.

212 Cu toate acestea, punctele precedente nu permit să se înțeleagă motivele pentru care camera de recurs a respins critica reclamantelor potrivit căreia metoda PFC conduce la identificarea fluxului în buclă care nu există în realitate.

213 Astfel, punctele precedente se limitează la simple afirmații, nicidecum motivate, și la trimiteri la concluzii, deduse anterior, care, prin ele însele, nu se întemeiau pe un raționament adevărat.

214 Astfel, în ceea ce privește răspunsul la criticile reclamantelor, punctul 456 (pagina 69) din decizia atacată se limitează să constate că „reiese din cele explicate în contextul secțiunii 3.3 că metoda PFC identifică corect straturi ale fluxurilor fizice [și că aceasta] nu se bazează pe fluxuri fictive”. În schimb, celelalte puncte care precedă concluzia dedusă la punctul 460 din decizia atacată nu conțin niciun element care să răspundă în mod specific la criticile reclamantelor.

215 În al patrulea rând, mai trebuie arătat că celelalte puncte din motivarea reținută în decizia atacată nu acoperă lacunele care afectează raționamentul dezvoltat la punctele 421-461 din decizia atacată. Acest lucru este valabil în special pentru punctele 513-551 (paginile 76-81) din decizia atacată, în legătură cu utilizarea cheilor variației producției, care nu răspund, în mod direct, la criticile reclamantelor potrivit cărora metoda PFC, cu încălcarea „legilor naturale”, ar conduce la identificarea fluxurilor în buclă care nu ar exista în realitate. În plus, ACER, în cursul prezentei proceduri și în special ca răspuns la o întrebare adresată de Tribunal, nu a precizat nici care elemente ale deciziei atacate ar permite acoperirea lacunelor referitoare la motivarea acesteia din urmă.

216 În al cincilea rând, potrivit jurisprudenței citate la punctele 181-183 de mai sus, obligația de motivare a unui act este adaptată în funcție de context și de destinatar.

217 Desigur, subiectul care face obiectul criticilor reclamantelor este foarte complex și tehnic. În plus, reclamantele dispun, după cum afirmă ele însele, de o înaltă expertiză în acest domeniu.

218 Cu toate acestea, în speță este cert că reclamantele au invocat pe tot parcursul procedurii care a condus la adoptarea deciziei atacate aceleași argumente cu cele care au fost înlăturate, mai întâi, prin Decizia nr. 30/2020, apoi prin decizia atacată. În consecință, tocmai din cauza lipsei unei motivări care să permită reclamantelor să înțeleagă motivele pentru care criticile lor au fost înlăturate de camera de recurs, acestea au reiterat în fața Tribunalului aceeași critică a metodei PFC ca și cea pe care o dezvoltaseră în fața acestei camere.

219 Este astfel cert că, chiar și ținând seama de natura subiectului abordat în decizia atacată și de expertiza reclamantelor, motivarea furnizată nu îndeplinește cerințele amintite la punctele 181-183 de mai sus.

220 În al șaselea rând, potrivit jurisprudenței citate la punctul 182 de mai sus, autorul actului nu este obligat să ia poziție cu privire la toate argumentele invocate în fața sa de persoanele interesate, în măsura în care se poate limita la expunerea situației de fapt și a considerațiilor juridice care prezintă o importanță esențială în economia acestui act.

221 În această privință, trebuie arătat, pe de o parte, că, după cum s-a constatat la punctele 166 și 167 de mai sus, descompunerea fluxurilor constituie o etapă necesară și importantă în cadrul partajării costurilor acțiunilor de remediere, în măsura în care furnizează datele de intrare pentru partajarea ulterioară a costurilor. În plus, critica reclamantelor privește însăși concepția metodei PFC. Această critică este centrală în argumentația reclamantelor împotriva metodei de descompunere a fluxurilor, adoptată în Decizia nr. 30/2020, și ar implica, dacă ar fi fondată, concluzia potrivit căreia decizia atacată trebuie anulată în măsura în care a confirmat Decizia nr. 30/2020 în această privință.

222 În aceste condiții, argumentele reclamantelor priveau elemente esențiale ale deciziei atacate, având drept consecință faptul că camera de recurs trebuia să răspundă la acestea pentru a-și îndeplini obligația de motivare, în conformitate cu cerințele amintite la punctele 181-183 de mai sus.

223 Rezultă că motivarea deciziei atacate în ceea ce privește metoda PFC utilizată pentru descompunerea fluxurilor este incompletă și insuficientă și nu permite, așadar, reclamantelor să cunoască justificările deciziei respective, iar Tribunalului să își exercite controlul jurisdicțional asupra acesteia.

224 În consecință, decizia atacată încalcă normele fundamentale de procedură, în sensul articolului 263 TFUE, astfel încât decizia atacată trebuie anulată în măsura în care în aceasta camera de recurs a confirmat fără o motivare suficientă metoda de descompunere a fluxurilor reținută de ACER în Decizia nr. 30/2020.

Cu privire la al doilea aspect, referitor la tratamentul elementelor de rețea care transportă curent continuu

225 În măsura în care decizia atacată trebuie anulată întrucât în aceasta camera de recurs a confirmat fără o motivare suficientă metoda de descompunere a fluxurilor reținută de ACER în Decizia nr. 30/2020 (a se vedea punctul 224 de mai sus), iar tratamentul elementelor de rețea de energie electrică care transportă curent continuu este legat de aceeași metodă de descompunere a fluxurilor, nu este necesar, pentru motive de bună administrare a justiției, să se examineze și al doilea aspect al celui de al doilea motiv.

Cu privire la al treilea motiv, referitor la stabilirea nivelului de toleranță

226 Prin intermediul celui de al treilea motiv, reclamantele, susținute de Republica Federală Germania, arată că stabilirea unui nivel de toleranță comun, fixat la 10 %, pentru fluxurile în buclă, astfel cum a fost confirmată prin decizia atacată, este nelegală.

227 În primul rând, reclamantele invocă împrejurarea potrivit căreia ACER nu a respectat faptul că principiul „poluatorul plătește” se aplica numai fluxurilor în buclă ce depășesc nivelul de toleranță, astfel încât nu putea justifica un nivel de toleranță ridicat.

228 În al doilea rând, reclamantele susțin că nivelul de toleranță pentru fluxurile în buclă nu este rezultatul unei „analize tehnice solide”.

229 În al treilea rând, reclamantele arată că ACER nu era competentă să stabilească „propriul” nivel de toleranță temporară pentru fluxurile în buclă.

230 În al patrulea rând, reclamantele susțin că ACER, prin stabilirea la 10 % a nivelului de toleranță pentru fluxurile în buclă, a încălcat articolul 16 alineatul (8) din Regulamentul 2019/943.

231 În al cincilea rând, reclamantele susțin că ACER a aplicat în mod eronat principiul proporționalității.

232 În al șaselea rând, reclamantele afirmă că nivelul de toleranță nu a fost determinat de frontiera zonei de ofertare, așa cum impune articolul 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943.

233 Republica Federală Germania susține argumentele reclamantelor.

234 ACER contestă argumentele reclamantelor, astfel cum au fost susținute de Republica Federală Germania.

235 Este cert că, chiar și în lipsa unei congestii structurale, fluxurile în buclă sunt inevitabile într-o rețea de energie electrică interconectată foarte buclată care funcționează potrivit unui model zonal.

236 Pentru acest motiv, stabilirea unui nivel de toleranță pentru fluxurile în buclă are ca obiect excluderea unor astfel de fluxuri de la partajarea costurilor generate de redispecerizare și de comercializare în contrapartidă.

237 În ceea ce privește stabilirea nivelului de toleranță, articolul 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943 prevede următoarele:

„La alocarea costurilor măsurilor de remediere între [OTS-uri], [ANR-urile] alocă costurile […] cu excepția costurilor generate de fluxurile rezultate din tranzacții interne ale zonelor de ofertare care sunt sub nivelul preconizat fără congestie structurală într-o zonă de ofertare.

Acest nivel este analizat și definit în comun de către to[ate OTS-urile] dintr-o regiune de calcul al capacităților [interzonale] pentru fiecare frontieră individuală a zonei de ofertare și este supus aprobării tuturor [ANR-urilor] din regiunea de calcul al capacităților.”

238 *Primo*, din articolul 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943 reiese că nivelul de toleranță presupune să se simuleze care ar fi nivelul fluxurilor în buclă preconizat în lipsa unei congestii structurale.

239 „Congestia structurală” este definită la articolul 2 punctul 6 din Regulamentul 2019/943 ca fiind „o congestie în sistemul de transport care poate fi definită fără ambiguitate, este previzibilă, este stabilă geografic de-a lungul timpului și reapare frecvent în condiții normale de funcționare a sistemului electroenergetic”.

240 *Secundo*, din articolul 16 alineatul (13) al doilea paragraf din Regulamentul 2019/943 reiese că stabilirea nivelului de toleranță trebuie să fie precedată de o analiză și această analiză trebuie efectuată de OTS-uri.

241 *Tertio*, din aceeași dispoziție reiese că nivelul de toleranță trebuie analizat și stabilit „pentru fiecare frontieră individuală a zonei de ofertare”.

242 În speță, este cert că OTS-urile nu au efectuat analiza impusă.

243 În plus, este cert că nici ACER nu a efectuat această analiză.

244 În această privință, din cuprinsul punctului 112 din Decizia nr. 30/2020 reiese că, în lipsa unui nivel de toleranță analizat și definit de OTS-uri și aprobat de ANR-uri în conformitate cu articolul 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943, ACER a examinat dacă era în măsură să efectueze ea însăși această analiză și a concluzionat că nu era cazul din cauza unor constrângeri legate de resurse, de timpul disponibil și de expertiza necesară.

245 În plus, din considerentul (8) al metodologiei de partajare a costurilor contestate și din cuprinsul punctelor 110-114 din Decizia nr. 30/2020 reiese că ACER s-a considerat autorizată, într-o asemenea situație, să stabilească ea însăși, în mod provizoriu, un nivel de toleranță.

246 În plus, din cuprinsul punctelor 115-122 din Decizia nr. 30/2020 reiese că ACER a stabilit nivelul de toleranță provizoriu pentru întreaga regiune CORE în mod uniform la 10 % din capacitatea maximă a fiecărui element de rețea în cauză și a repartizat ulterior acest nivel în mod egal între toate zonele de ofertare care produc fluxuri în buclă pe elementul de rețea în cauză.

247 În decizia atacată, camera de recurs a respins ca nefondată critica referitoare la această stabilire de către ACER a unui nivel de toleranță provizoriu pentru motivele prezentate la punctele 909-1077 (paginile 137-164), 1210-1221 (paginile 187-189) și 1192-1226 (paginile 212-218) din decizia atacată.

248 În această privință, reiese în special din cuprinsul punctelor 924-946 (paginile 140-144), 1217-1221 (paginile 187-189) și 1199-1226 (paginile 213-218) din decizia atacată că ACER a apreciat că trebuie să stabilească ea însăși nivelul de toleranță dat fiind că stabilirea unui asemenea nivel era, în opinia sa, indispensabilă pentru a putea adopta metodologia de partajare a costurilor.

249 În plus, din cuprinsul acelorași puncte din decizia atacată reiese că stabilirea nivelului de toleranță de către ACER s-ar întemeia pe o „analiză riguroasă”.

250 Reiese de asemenea din aceste elemente ale deciziei atacate că camera de recurs a considerat că ACER era autorizată sau chiar obligată să stabilească ea însăși un nivel de toleranță provizoriu fără a dispune de analiza prevăzută la articolul 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943 pentru a evita o situație de impas.

251 În această privință, natura provizorie a nivelului de toleranță astfel stabilit de ACER este subliniată în decizia atacată. În fapt, din cuprinsul punctului 943 (pagina 143) din decizia menționată reiese că OTS-urile pot încă, în orice moment, să efectueze analiza impusă și ANR-urile pot înlocui în orice moment nivelul de toleranță provizoriu stabilit în metodologia de partajare a costurilor contestată cu un nivel de toleranță definitiv.

252 Având în vedere cele ce precedă, trebuie să se examineze dacă camera de recurs a putut să considere în decizia atacată fără a săvârși o eroare de drept că stabilirea nivelului de toleranță efectuată de ACER în metodologia de partajare a costurilor contestată era conformă cu cerințele care rezultă din articolul 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943. În cazul unui răspuns negativ, va trebui să se examineze dacă, după cum a arătat camera de recurs, ACER se putea întemeia totuși, în situația specială a speței, pe o competență implicită care să îi permită să stabilească un nivel de toleranță într-un mod diferit de cel prevăzut de această dispoziție.

Cu privire la respectarea cerințelor care rezultă din articolul 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943

253 În conformitate cu articolul 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943, nivelul de toleranță este analizat și definit „pentru fiecare frontieră individuală a zonei de ofertare” și trebuie să corespundă „nivelul[ui] preconizat fără congestie structurală”.

254 În primul rând, trebuie să se examineze dacă metoda de stabilire a nivelului de toleranță urmată de ACER în metodologia de partajare a costurilor contestată, confirmată prin decizia atacată, respectă cerința potrivit căreia acest nivel trebuie analizat și definit „pentru fiecare frontieră individuală a zonei de ofertare”.

255 În această privință, din articolul 7 alineatele (3) și (4) din metodologia de partajare a costurilor contestată reiese că nivelul de toleranță se stabilește în două etape.

256 Într-o primă etapă, un nivel comun de toleranță pentru întreaga regiune CORE se aplică fiecărui element de rețea cu relevanță transfrontalieră. Acest nivel comun de toleranță este stabilit la 10 % din capacitatea maximă a elementului de rețea în cauză.

257 Într-o a doua etapă, nivelul comun de toleranță este împărțit în mod egal, pentru fiecare element de rețea în cauză, la numărul de zone de ofertare din regiunea CORE de la care provin fluxurile în buclă care trec prin acest element de rețea. În ipoteza în care o zonă de ofertare nu ar utiliza complet partea din nivelul de toleranță care îi este atribuită, partea neutilizată ar fi repartizată ulterior în mod egal între zonele de ofertare rămase.

258 Rezultă de aici că nivelul de toleranță al fiecărui element de rețea cu relevanță transfrontalieră corespunde unui nivel de 10 % din capacitatea sa maximă, împărțit în mod egal la numărul de zone de ofertare din regiunea CORE de la care provin fluxurile în buclă care trec prin acest element de rețea.

259 Este adevărat, după cum susține ACER, că o astfel de repartizare conduce la un nivel individual de toleranță pentru fiecare zonă de ofertare și, în consecință, că această stabilire a nivelului de toleranță implică o anumită „individualizare” a acestuia din urmă, întrucât nivelul respectiv este determinat în funcție de capacitatea maximă individuală a fiecărui element de rețea relevant și în funcție de numărul de zone de ofertare de la care provin fluxurile în buclă care trec prin aceste elemente de rețea.

260 Cu toate acestea, trebuie să se constate că „individualizarea” menționată la punctul 259 de mai sus nu este cea prevăzută la articolul 16 alineatul (13) al doilea paragraf din Regulamentul 2019/943 prin termenii „pentru fiecare frontieră individuală a zonei de ofertare”.

261 În fapt, părțile nu contestă că nivelul fluxurilor în buclă se schimbă în funcție de caracteristicile zonelor de ofertare, precum dimensiunea, gradul de buclare, proporția injecției de energie electrică provenită din energii regenerabile și numărul de frontiere ale zonei de ofertare vizate. Astfel, nivelul fluxurilor în buclă poate varia de la o zonă de ofertare la alta, pe o „frontieră” în sensul articolului 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943 sau chiar pe elementele cu impact asupra congestiilor dintre două zone. Acesta este motivul pentru care articolul 16 alineatul (13) al doilea paragraf din Regulamentul 2019/943 impune ca nivelul de toleranță să fie stabilit în funcție de caracteristicile zonelor de ofertare vizate și de diferitele frontiere dintre acestea.

262 Or, stabilirea nivelului de toleranță efectuată de ACER se întemeiază, în prima etapă, pe un nivel de toleranță unic pentru toate zonele de ofertare din regiunea CORE, cu consecința că nu se ține nicidecum seama de caracteristicile specifice ale acestor zone și de frontierele dintre ele.

263 În plus, „individualizarea” efectuată în a doua etapă nu ia în considerare nici caracteristicile diferitelor zone de ofertare, ci depinde doar de numărul de zone de ofertare de la care provin fluxurile în buclă care trec prin elementele de rețea relevante. Același raționament se aplică în ipoteza unei repartizări ulterioare a cotei-părți neutilizate din nivelul de toleranță de către o zonă de ofertare, între celelalte zone de ofertare.

264 Rezultă că nivelul de toleranță stabilit de ACER nu respectă cerința prevăzută la articolul 16 alineatul (13) al doilea paragraf din Regulamentul 2019/943, potrivit căruia nivelul de toleranță trebuie să fie definit „pentru fiecare frontieră individuală a zonei de ofertare”.

265 În al doilea rând, în ceea ce privește cerința potrivit căreia nivelul de toleranță trebuie să corespundă „nivelul[ui] preconizat fără congestie structurală”, este cert că analiza impusă în mod normal pentru a determina nivelul fluxului în buclă preconizat fără congestie structurală, prevăzută la articolul 16 alineatul (13) primul paragraf din Regulamentul 2019/943, nu a fost efectuată în speță.

266 Or, în lipsa unei asemenea analize, nivelul de toleranță stabilit de ACER nu ar putea fi conform cu cerința potrivit căreia acest nivel trebuie să corespundă nivelului fluxului în buclă preconizat în lipsa unei congestii structurale.

267 În această privință, din cuprinsul punctelor 958 (pagina 145) și 1221 (pagina 189) din decizia atacată reiese că ACER a considerat că nivelul de toleranță pe care l-a stabilit corespundea unei situații fără congestie structurală.

268 Astfel, din cuprinsul punctului 115 din Decizia nr. 30/2020 și din cuprinsul punctului 223 din memoriul în apărare reiese că ACER a făcut investigații în rândul OTS-urilor cu privire la nivelul fluxului în buclă preconizat în lipsa unei congestii structurale. În timp ce unele OTS-uri au indicat valori care variază între 3 %, 5 % și 10 %, altele nu au răspuns sau au menționat praguri mai mari de 10 %. În aceste condiții și presupunând că răspunsurile OTS-urilor au fost influențate de propriile lor interese, ACER a stabilit nivelul de toleranță la 10 % din capacitatea maximă a elementului de rețea în cauză ca o „medie” a avizelor furnizate, astfel cum reiese și din cuprinsul punctului 115 din Decizia nr. 30/2020.

269 Rezultă că stabilirea la 10 % a capacității maxime a elementului de rețea în cauză ca nivel de toleranță comun pentru toate zonele de ofertare din regiunea CORE și ca primă etapă în stabilirea nivelului de toleranță pentru fiecare element de rețea în cauză nu se bazează pe nicio analiză a nivelului de toleranță fără congestie structurală, astfel cum este prevăzută la articolul 16 alineatul (13) primul paragraf din Regulamentul 2019/943, ci se prezintă ca fiind rezultatul unui compromis având în vedere avizele divergente furnizate de OTS-urile în cauză.

270 Astfel, după cum recunoaște ACER la punctul 930 (pagina 141) din decizia atacată, analiza impusă de articolul 16 alineatul (13) primul paragraf din Regulamentul 2019/943 presupune, printre altele, o analiză a investițiilor în rețea și eventuale reconfigurări ale zonelor de ofertare pentru a elimina congestiile structurale. Or, ACER recunoaște că nu a efectuat o asemenea analiză.

271 În aceste condiții, argumentul ACER potrivit căruia stabilirea nivelului de toleranță s-ar întemeia pe o „analiză riguroasă” este inoperant, întrucât, în orice caz, această analiză nu era cea prevăzută la articolul 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943.

272 Rezultă că nivelul de toleranță stabilit de ACER nu respectă cerințele prevăzute la articolul 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943, potrivit cărora nivelul de toleranță trebuie să corespundă „nivelul[ui] preconizat fără congestie structurală” și trebuie definit „pentru fiecare frontieră individuală a zonei de ofertare”.

Cu privire la condițiile pentru recunoașterea unei competențe implicite

273 Din aprecierile care precedă rezultă că stabilirea nivelului de toleranță efectuată de ACER în metodologia de partajare a costurilor contestată nu este conformă cu articolul 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943.

274 În aceste condiții, problema dacă, în principiu, ACER era competentă să stabilească ea însăși un nivel de toleranță în temeiul articolului 6 alineatul (10) al doilea paragraf litera (a) din Regulamentul 2019/942, după cum reiese din cuprinsul punctului 924 (pagina 140) din decizia atacată, este lipsită de relevanță. Astfel, această dispoziție nu poate, în orice caz, să permită ACER să stabilească un nivel de toleranță neconform cu cerințele articolului 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943.

275 Prin urmare, trebuie să se examineze dacă, în pofida faptului că stabilirea nivelului de toleranță efectuată de ACER nu era conformă cu cerințele articolului 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943, ACER dispunea, în situația specifică în care se afla, de o competență implicită care o abilita să stabilească un nivel de toleranță într-un mod diferit de cel prevăzut de această dispoziție.

276 Astfel, ACER își justifică competența de a stabili un nivel de toleranță prin necesitatea acțiunii sale. În lipsa analizei nivelului de toleranță preconizat fără congestie structurală care trebuie efectuată de OTS-uri, ACER ar fi fost autorizată, pentru a evita o situație de impas, să stabilească ea însăși, în mod provizoriu, un nivel de toleranță în metodologia de partajare a costurilor contestată.

277 În primul rând, în principiu nu se poate admite, în raport cu principiul legalității, ca o agenție a Uniunii precum ACER să poată deroga de la cadrul juridic aplicabil. Rezultă că ACER nu putea, în principiu, să deroge de la articolul 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943.

278 În al doilea rând, trebuie arătat că, în conformitate cu articolul 6 alineatul (12) litera (b) din Regulamentul 2019/942, ACER poate „emite […] o decizie provizorie pentru a asigura protecția […] siguranței operaționale a infrastructurii respective”. Or, trebuie să se constate că, în speță, ACER nu s-a întemeiat pe această dispoziție pentru a stabili nivelul de toleranță. Pe de altă parte, în orice caz, adoptarea metodologiei de partajare a costurilor nu poate fi considerată ca fiind necesară pentru a „asigura protecția siguranței alimentării sau a siguranței operaționale a infrastructurii respective”, în sensul articolului 6 alineatul (12) litera (b) din Regulamentul 2019/942. Astfel, această metodologie are ca obiect partajarea costurilor acțiunilor de remediere și nu urmărește să stabilească acțiunile de remediere care trebuie să fie puse în aplicare pentru a asigura siguranța alimentării sau siguranța operațională a infrastructurii respective.

279 În plus, existența acestei dispoziții și, prin urmare, a posibilității de a adopta, în împrejurări clar delimitate, decizii provizorii pledează împotriva recunoașterii, în favoarea ACER, a unei competențe implicite de a stabili, chiar și în mod provizoriu, nivelul de toleranță în metodologia de partajare a costurilor într-un mod diferit de cel prevăzut la articolul 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943.

280 În al treilea rând, în conformitate cu jurisprudența, simpla invocare a interesului legat de eficacitate nu poate fi suficientă pentru a crea o competență în favoarea unei agenții a Uniunii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 24 octombrie 2019, E-Control/ACER, T-332/17, nepublicată, EU:T:2019:761, punctul 69). Prin urmare, simpla invocare a interesului legat de eficacitate nu poate fi suficientă pentru a permite unei agenții a Uniunii să deroge de la cadrul juridic aplicabil.

281 Cu toate acestea, nu se poate exclude ca interesul legat de eficacitate, cu condiția ca acest lucru să corespundă unei nevoi reale de a asigura efectul util al dispozițiilor tratatelor sau ale regulamentului în cauză, să poată justifica existența unei competențe decizionale implicite (a se vedea în acest sens Hotărârea din 24 octombrie 2019, E-Control/ACER, T-332/17, nepublicată, EU:T:2019:761, punctul 69).

282 Astfel, trebuie să se examineze dacă în speță erau îndeplinite condițiile pentru recunoașterea unei competențe implicite în favoarea ACER, în temeiul acestei jurisprudențe.

Cu privire la recunoașterea unei competențe implicite în favoarea ACER

283 În conformitate cu jurisprudența citată la punctul 281 de mai sus, pentru a se verifica dacă ACER se putea prevala de o competență implicită, trebuie să se examineze dacă recunoașterea unei asemenea competențe în favoarea acesteia corespundea unei nevoi reale de a asigura efectul util al dispozițiilor în discuție.

284 În această privință, din cuprinsul punctelor 924-946 (paginile 140-144) și al punctelor 1206-1220 (paginile 214-216) din decizia atacată rezultă că ACER a pretins că necesitatea de a adopta o metodologie de partajare a costurilor în termenul acordat o obligase să stabilească ea însăși nivelul de toleranță, în pofida lipsei analizei prevăzute în mod normal.

285 În primul rând, în ceea ce privește nevoia invocată în raport cu calendarul, trebuie să se constate că, desigur, ACER era, în principiu, obligată să adopte o metodologie de partajare a costurilor în termenul prevăzut la articolul 6 alineatul (12) litera (a) din Regulamentul 2019/942 și la articolul 9 alineatul (11) din Regulamentul 2015/1222, și anume un termen de șase luni începând cu 27 martie 2020.

286 Cu toate acestea, trebuie arătat că dreptul Uniunii nu prevede nicio sancțiune pentru depășirea termenului de șase luni prevăzut la articolul 6 alineatul (12) litera (a) din Regulamentul 2019/942 și la articolul 9 alineatul (11) din Regulamentul 2015/1222. Prin urmare, nu este vorba despre un termen imperativ, ci despre un termen orientativ.

287 Or, în conformitate cu jurisprudența, în prezența unui asemenea termen orientativ, chiar dacă organismul Uniunii căruia i se aplică acest termen trebuie să depună eforturi pentru a-l respecta, poate fi necesar, dată fiind în special complexitatea sarcinii și fără a aduce atingere intereselor vreunui stat membru, să dispună de mai mult timp (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 ianuarie 2013, Spania/Comisia, T-54/11, EU:T:2013:10, punctul 27).

288 În consecință, punctul de plecare al raționamentului ACER este eronat, întrucât nu era imperativ ca ea să adopte o metodologie de partajare a costurilor în termenul acordat, și anume înainte de 28 septembrie 2020.

289 În plus, este cert că analiza „nivelul[ui] preconizat fără congestie structurală” este complexă și necesită un timp considerabil.

290 Prin urmare, ACER avea posibilitatea, în principiu, să acorde OTS-urilor suficient timp pentru a efectua analiza impusă fără a i se reproșa nerespectarea termenului prevăzut la articolul 6 alineatul (12) litera (a) din Regulamentul 2019/942 și la articolul 9 alineatul (11) din Regulamentul 2015/1222.

291 Acest lucru este cu atât mai adevărat cu cât obligația de a stabili un nivel de toleranță prin efectuarea analizei prevăzute la articolul 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943 a intrat în vigoare abia la 1 ianuarie 2020.

292 Or, în momentul în care OTS-urile din regiunea CORE au prezentat tuturor ANR-urilor din regiunea menționată, spre aprobare, propunerea lor de metodologie de partajare a costurilor, și anume la 27 martie 2019, Regulamentul 2019/943 nu era încă adoptat.

293 În această privință, trebuie să se constate că nici Decizia nr. 30/2020, nici decizia atacată nu analizează eventualele consecințe asupra calendarului pentru adoptarea metodologiei de partajare a costurilor ale faptului că obligația de a stabili un nivel de toleranță și, prin urmare, de a efectua analiza corespunzătoare a intrat în vigoare abia la 1 ianuarie 2020.

294 Așadar, postulatul din decizia atacată al camerei de recurs potrivit căruia era necesar ca ACER să adopte, fără a putea aștepta analiza prevăzută la articolul 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943, metodologia de partajare a costurilor contestată, din cauza termenului care îi era acordat în acest sens, rezultă dintr-o interpretare a cadrului normativ care nu ține seama nici de natura orientativă a termenului care trebuia respectat de ACER, nici de modificarea cadrului juridic în vigoare.

295 În consecință, simpla invocare a unui termen orientativ pentru adoptarea de către ACER a metodologiei de partajare a costurilor nu poate fi suficientă pentru a demonstra o nevoie reală de a asigura efectul util al dispozițiilor în discuție.

296 În al doilea rând, ACER a justificat necesitatea acțiunii sale prin inacțiunea OTS-urilor. Astfel, din cuprinsul punctului 955 (pagina 145) din decizia atacată reiese că ACER a susținut că OTS-urile nu au fost în măsură, „pentru o perioadă de aproape trei ani”, să efectueze analiza impusă de articolul 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943.

297 În această privință, trebuie amintit că obligația de a stabili nivelul de toleranță prin efectuarea analizei prevăzute la articolul 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943 a intrat în vigoare abia la 1 ianuarie 2020.

298 De altfel, trebuie să se constate că, contrar celor susținute de ACER la punctul 926 (pagina 140) din decizia atacată, OTS-urile nu au considerat obligatorie, în documentul explicativ din 22 februarie 2019 care însoțește propunerea de metodologie de partajare a costurilor din 27 martie 2019, stabilirea unui nivel de toleranță, ci mai degrabă au perceput acest lucru ca pe o opțiune care le era lăsată la dispoziție.

299 Chiar presupunând că necesitatea de a stabili un nivel de toleranță a fost recunoscută de OTS-uri înainte de adoptarea Regulamentului 2019/943, nu este mai puțin adevărat că articolul 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943 precizează modul în care trebuia stabilit nivelul de toleranță, și anume pe baza unei analize a „nivelul[ui fluxului în buclă] preconizat fără congestie structurală” și „pentru fiecare frontieră individuală a zonei de ofertare”.

300 Or, ACER nu susține că era cert, înainte de intrarea în vigoare a Regulamentului 2019/943, că nivelul de toleranță trebuia stabilit în acest mod.

301 În aceste condiții, ACER nu putea reproșa în mod legitim OTS-urilor că nu au fost în măsură „pentru o perioadă de aproape trei ani” să efectueze analiza prevăzută la articolul 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943.

302 Această concluzie nu este repusă în discuție nici de documentele prezentate de ACER în ședință pentru a demonstra că OTS-urile și ANR-urile din regiunea CORE discutau încă modul în care trebuia efectuată analiza prevăzută la articolul 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943.

303 Independent de aspectul dacă aceste documente sunt admisibile, trebuie să se constate că negocierile în curs, invocate de ACER, sunt lipsite de pertinență în speță.

304 În fapt, în conformitate cu jurisprudența, legalitatea unei decizii trebuie apreciată numai în lumina elementelor de fapt și de drept existente la momentul adoptării acesteia (a se vedea Hotărârea din 27 aprilie 2022, Roos și alții/Parlamentul, T-710/21, T-722/21 și T-723/21, EU:T:2022:262, punctul 211 și jurisprudența citată). Astfel, elementele invocate de ACER, care sunt ulterioare deciziei atacate, nu pot fi luate în considerare în vederea aprecierii legalității acestei decizii.

305 În al treilea rând, ACER a justificat necesitatea acțiunii sale prin nerespectarea de către OTS-uri a termenului pe care îl stabilise pentru ele. În această privință, ea arată că a impus OTS-urilor un termen de patru luni, cuprins între 18 aprilie și 20 august 2020, pentru a efectua analiza prevăzută la articolul 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943 și adaugă că acestea nu au respectat termenul menționat.

306 Or, astfel cum reiese din cuprinsul punctelor 930 (pagina 141), 954 (pagina 145) și 1131 (pagina 202) din decizia atacată, ACER însăși considera că analiza prevăzută la articolul 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943 era complexă și necesita un timp considerabil.

307 În plus, ACER nu demonstrează că, în termenul de patru luni pe care l-a acordat OTS-urilor, ea a facilitat într-un mod sau altul activitatea acestora din urmă pentru a efectua analiza prevăzută la articolul 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943.

308 Or, în conformitate cu articolul 6 alineatul (11) din Regulamentul 2019/942, care reflectă principiul cooperării loiale, consacrat de articolul 4 alineatul (3) TUE, ACER este obligată să consulte ANR-urile și OTS-urile la elaborarea deciziei în temeiul articolului 6 alineatul (10) din regulamentul menționat.

309 În temeiul principiului cooperării loiale și ținând seama de voința clară a legiuitorului Uniunii de a face luarea deciziilor în probleme transfrontaliere, dificile, dar indispensabile, mai eficace și mai rapidă (Hotărârea din 7 septembrie 2022, BNetzA/ACER, T-631/19, EU:T:2022:509, punctul 46), se considera că ACER facilitează elaborarea de către OTS-uri și ANR-uri a analizei impuse de articolul 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943.

310 În aceste condiții, ACER nu poate reproșa în mod legitim OTS-urilor că nu au fost în măsură să efectueze analiza prevăzută la articolul 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943 în termenul acordat, și anume patru luni.

311 În al patrulea rând, ACER a justificat necesitatea de a adopta metodologia de partajare a costurilor contestată fără a putea aștepta analiza prevăzută la articolul 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943 și prin alte două considerații.

312 Pe de o parte, în ședință, ACER a arătat că ar fi trebuit să se acorde suficient timp OTS-urilor, după adoptarea metodologiei de partajare a costurilor contestate, pentru a putea institui mecanismele necesare pentru punerea sa în aplicare corespunzătoare.

313 Or, trebuie arătat că, potrivit articolului 13 alineatul (2) din metodologia de partajare a costurilor contestată coroborat cu articolul 37 alineatul (2) din metodologia RDCT, o primă etapă a punerii în aplicare a primei metodologii era prevăzută pentru 4 iunie 2023, în timp ce aplicarea completă a acesteia era prevăzută pentru 4 iunie 2025.

314 Astfel, având în vedere că prima punere în aplicare parțială a metodologiei de partajare a costurilor contestate trebuia să intervină numai după doi ani și jumătate de la adoptarea acesteia, iar punerea sa în aplicare completă la patru ani și jumătate de la această adoptare, simpla invocare a necesității ca OTS-urile să instituie mecanismele necesare pentru punerea în aplicare corespunzătoare a acestei metodologii nu poate fi suficientă pentru a demonstra, având în vedere perioada foarte lungă de punere în aplicare a acesteia, o necesitate reală de a adopta metodologia respectivă fără a putea aștepta analiza prevăzută la articolul 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943.

315 Pe de altă parte, din cuprinsul punctului 946 (pagina 144) din decizia atacată reiese că ACER consideră că punerea în aplicare a metodologiei de partajare a costurilor contestate trebuia efectuată simultan cu cea a metodologiei RDCT și cea a metodologiei ROSC.

316 În această privință, este suficient să se constate că în speță nu se pune nicidecum problema soluționării aspectului dacă ACER era autorizată să prevadă aceleași date pentru punerea în aplicare a metodologiei de partajare a costurilor contestate, a metodologiei RDCT și a metodologiei ROSC, ci mai degrabă să se stabilească dacă ACER putea adopta metodologia de partajare a costurilor contestată fără a putea aștepta analiza prevăzută la articolul 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943.

317 În aceste condiții, argumentul întemeiat pe pretinsa necesitate de a pune în aplicare simultan metodologia de partajare a costurilor contestată, metodologia RDCT și metodologia ROSC este lipsit de pertinență în raport cu problema momentului la care trebuia adoptată metodologia de partajare a costurilor.

318 Prin urmare, ACER nu putea justifica necesitatea acțiunii sale nici prin considerații legate de preocuparea de a acorda OTS-urilor suficient timp pentru a putea institui mecanismele necesare pentru punerea în aplicare corespunzătoare a metodologiei de partajare a costurilor contestate simultan cu alte două metodologii.

319 Rezultă că ACER nu a stabilit că era necesar să adopte metodologia de partajare a costurilor contestată fără a putea aștepta analiza prevăzută la articolul 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943.

320 În consecință, ACER nu a demonstrat că exista o nevoie reală de a asigura efectul util al dispozițiilor în discuție care să justifice recunoașterea unei competențe implicite în favoarea sa.

321 În orice caz, trebuie să se constate că stabilirea nivelului de toleranță efectuată de ACER nu este în măsură să asigure efectul util al dispozițiilor în discuție.

322 Desigur, această stabilire a nivelului de toleranță a permis ACER să adopte metodologia de partajare a costurilor contestată la 30 noiembrie 2020, adică puțin peste termenul limită, care expira la 27 septembrie 2020, care îi era acordat în acest sens. Totuși, acest lucru nu a permis asigurarea efectului util al dispozițiilor materiale în discuție.

323 Astfel, metodologia de partajare a costurilor contestată trebuie, în conformitate cu articolul 74 alineatul (6) litera (a) din Regulamentul 2015/1222, să prevadă stimulente pentru investiții eficiente pentru gestionarea congestiilor. În plus, potrivit considerentului (34) al Regulamentului 2019/943, gestionarea respectivă ar trebui să ofere semnale economice corecte OTS-urilor și participanților la piață.

324 Or, după cum s-a constatat la punctul 272 de mai sus, nivelul de toleranță stabilit de ACER, confirmat prin decizia atacată, nu respectă cerințele articolului 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943, potrivit cărora nivelul de toleranță trebuie să corespundă „nivelul[ui] preconizat fără congestie structurală” și să fie definit „pentru fiecare frontieră individuală a zonei de ofertare”.

325 În aceste condiții, metodologia de partajare a costurilor contestată, având în vedere această stabilire a nivelului de toleranță, nu poate oferi, prin partajarea costurilor acțiunilor de remediere, „semnale economice corecte” pentru investițiile în rețele.

326 În plus, trebuie să se constate de asemenea că evaluarea comparativă a interesului de a respecta termenul acordat și a aceluia de a respecta articolul 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943, aparent efectuată de ACER, nu justifică stabilirea unui nivel de toleranță care nu este conform cu reglementarea relevantă.

327 Astfel, după cum s-a subliniat la punctul 286 de mai sus, termenul care era acordat ACER pentru adoptarea unei metodologii de partajare a costurilor era doar orientativ, așa încât, în evaluarea comparativă, intenția de a respecta acest termen nu poate prevala asupra respectării cerințelor articolului 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943.

328 Acest rezultat nu poate fi repus în discuție de argumentul ACER potrivit căruia aceasta a stabilit nivelul de toleranță doar cu titlu provizoriu. Astfel, natura provizorie a stabilirii menționate nu permite în niciun fel atenuarea încălcării, săvârșită de ACER și de camera de recurs, a cadrului de reglementare relevant.

329 Or, împrejurarea potrivit căreia natura provizorie a stabilirii nivelului de toleranță există numai *de iure* nu permite diminuarea nerespectării de către ACER a cadrului de reglementare relevant.

330 În consecință, ACER nu își poate justifica demersul de a da prioritate, în cadrul evaluării comparative, interesului de a respecta termenul acordat față de interesul de a respecta cerințele articolului 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943 invocând caracterul provizoriu al ingerinței rezultate în raport cu cadrul de reglementare prin stabilirea unui nivel de toleranță care nu este conform cu acest cadru. În consecință, ACER nu se putea întemeia, pentru stabilirea nivelului de toleranță, pe o competență implicită.

331 Având în vedere aprecierile care precedă, trebuie să se concluzioneze că stabilirea nivelului de toleranță de către ACER în metodologia de partajare a costurilor contestată, astfel cum a fost confirmată prin decizia atacată, încalcă articolul 16 alineatul (13) din Regulamentul 2019/943, în sensul că acest nivel nu corespunde nici criteriului potrivit căruia nivelul de toleranță trebuie să corespundă „nivelul[ui] preconizat fără congestie structurală”, nici criteriului potrivit căruia nivelul de toleranță trebuie definit „pentru fiecare frontieră individuală a zonei de ofertare”. În plus, din cele ce precedă reiese că ACER nu era abilitată nici să stabilească în mod diferit un nivel de toleranță, pentru a respecta termenul care îi era acordat pentru a adopta metodologia de partajare a costurilor contestată.

332 În aceste condiții, al treilea motiv trebuie admis, fără a fi necesară examinarea celorlalte critici invocate de reclamante în susținerea acestuia.

333 În măsura în care din examinarea primului aspect al celui de al doilea motiv reiese că decizia atacată este afectată de o încălcare a unor norme fundamentale de procedură în sensul articolului 263 TFUE, iar al treilea motiv privește un element central al metodologiei de partajare a costurilor contestate care face obiectul deciziei atacate, Tribunalul se află în imposibilitatea de a dispune numai o anulare în parte a deciziei atacate.

334 În consecință, trebuie admisă acțiunea reclamantelor în temeiul primului aspect al celui de al doilea motiv și al celui de al treilea motiv și decizia atacată trebuie anulată, în măsura în care confirmă Decizia nr. 30/2020 și respinge calea de atac a reclamantelor în cauza A-001-2021 (consolidată).

Cu privire la eventuala menținere a deciziei atacate

335 Potrivit articolului 264 al doilea paragraf TFUE, Tribunalul poate indica, în cazul în care consideră că este necesar, care sunt efectele actului anulat care trebuie considerate ca fiind irevocabile.

336 Ca răspuns la măsurile de organizare a procedurii decise de Tribunal, părțile s-au pronunțat în această privință.

337 În speță, ACER arată că anularea deciziei atacate și, în consecință, a metodologiei de partajare a costurilor contestate va avea consecințe grave. OTS-urile vor trebui să suporte integral costurile tuturor acțiunilor de remediere activate asupra elementelor lor de rețea chiar dacă aceste acțiuni au fost necesare ca urmare a fluxului în buclă provenit de la alte zone de ofertare. Această situație ar avea probabil ca efect faptul că OTS-urile ar fi determinate să limiteze capacitatea de interconectare, ceea ce s-ar reflecta în costuri mai mari ale energiei electrice.

338 În conformitate cu jurisprudența, din motive de securitate juridică, efectele unui act pot fi menținute printre altele în cazul în care efectele imediate ale anulării sale ar avea consecințe negative grave pentru persoanele în cauză, iar legalitatea actului atacat este contestată nu din cauza finalității sau a conținutului său, ci din motive privind necompetența autorului acestuia sau încălcarea unor norme fundamentale de procedură (a se vedea Hotărârea din 15 iulie 2021, Comisia/Landesbank Baden-Württemberg și SRB, C-584/20 P și C-621/20 P, EU:C:2021:601, punctul 175 și jurisprudența citată).

339 În această privință, pe de o parte, trebuie să se constate că anularea deciziei atacate se întemeiază printre altele pe o încălcare a dreptului material, și anume o încălcare a articolului 16 alineatul (13) al doilea paragraf din Regulamentul 2019/943, iar nu numai pe o încălcare a unor norme fundamentale de procedură.

340 Pe de altă parte, argumentația ACER se întemeiază pe ipoteza potrivit căreia metodologia de partajare a costurilor contestată ar fi deja aplicabilă.

341 Or, din răspunsurile părților la întrebările adresate de Tribunal reiese că metodologia de partajare a costurilor contestată, care face obiectul deciziei atacate, nu va fi aplicabilă în totalitate înainte de 4 iunie 2025 și că, din cauza întârzierilor, această aplicare riscă să mai fie încă amânată.

342 În aceste condiții, nu este necesar să se limiteze efectul anulării deciziei atacate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

343 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.

344 Întrucât ACER a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor reclamantelor.

345 Potrivit articolului 138 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, statele membre și instituțiile care au intervenit în litigiu suportă propriile cheltuieli de judecată. Republica Federală Germania va suporta, așadar, propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a treia extinsă)

declară și hotărăște:

1) **Anulează Decizia camerei de recurs a Agenției Uniunii Europene pentru Cooperarea Autorităților de Reglementare din Domeniul Energiei (ACER) din 28 mai 2021, pronunțată în cadrul cauzei A-001-2021 (consolidată), în măsura în care aceasta confirmă Decizia nr. 30/2020 a ACER din 30 noiembrie 2020 privind propunerea operatorilor de transport și de sistem al energiei electrice din regiunea de calcul al capacităților denumită „CORE” care cuprinde Belgia, Republica Cehă, Germania, Franța, Croația, Luxemburg, Ungaria, Țările de Jos, Austria, Polonia, România, Slovenia și Slovacia, referitoare la metodologia de partajare a costurilor pentru redispecerizare și comercializare în contrapartidă, și respinge calea de atac a reclamantelor în cauza respectivă.**

2) **ACER va suporta propriile cheltuieli de judecată, precum și pe cele efectuate de TenneT TSO GmbH și de TenneT TSO BV.**

3) **Republica Federală Germania va suporta propriile cheltuieli de judecată.**

Schalin Škvařilová-Pelzl Nõmm

Steinfatt Kukovec

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 25 septembrie 2024.

Semnături